

Bianca Marcovici

Insula Israel

Bianca Marcovici

Insula Israel

INSULA ISRAEL

de **Bianca Marcovici**

Copyright © 2025 Bianca Marcovici

Toate drepturile rezervate autoarei. Reproducerile parțiale sau totale, ale ediției tipărite, sub orice formă sau motiv, fără acordul autoarei sunt interzise sub sancțiunile legii.

Publicat în Israel de Editura „Familia”
P.O.Box 7159, Rishon Letzion 75171
revistafamiliei@gmail.com

Tipărit în Israel 2025

Toate drepturile ediției digitale rezervate
Editurii "Familia"
www.efamilia.org

Layout: Dragoș Neltersa
Coperta: Ioana Toff

INSULA ISRAEL

By **Bianca Marcovici**

Copyright © 2025 Bianca Marcovici

Published by arrangement with „Familia”

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the copyright owner.

Published in Israel by Editura "Familia"
P.O.Box 7159, Rishon Letzion 75171
revistafamiliei@gmail.com

Printed in Israel 2025

Dedic această carte familiei mele.

Cuvânt înainte

Cartea *Insula Israel*, scrisă de Bianca Marcovici, este o colecție impresionantă de poezii și proză scurtă, care explorează teme precum identitatea, memoria, războiul, Holocaustul și condiția umană. Prin intermediul versurilor și prozei, autoarea creează o punte între trecut și prezent, între România natală și Israelul care a adoptat-o, dezvăluind o sensibilitate aparte și o profunzime a gândirii remarcabile.

Prima parte a cărții, intitulată sugestiv *Poezii*, ne introduce în universul liric al Biancăi Marcovici. Versurile sale sunt pline de forță și emoție, abordând o gamă variată de subiecte, de la război și terorism, la Holocaust și condiția evreilor în lume, până la reflecții personale asupra vieții, iubirii și morții. Autoarea folosește un limbaj poetic concis, dar încărcat de semnificații, creând imagini memorabile și stârnind emoții puternice.

Poeziile Biancăi Marcovici sunt o oglindă a sufletului său, dar și o reflectare a lumii înconjurătoare. Versurile sale sunt traversate de o nostalgie profundă pentru România natală, dar și de o dorință puternică de a trăi în Israel, țara sa adoptivă. Autoarea explorează cu curaj și sensibilitate teme dificile, precum războiul, terorismul și Holocaustul, reușind să transmită emoții complexe și să ofere o perspectivă unică asupra acestor evenimente tragice.

O temă centrală în poezia Biancăi Marcovici este identitatea evreiască. Autoarea își exprimă cu mândrie apartenența la acest popor, dar și durerea provocată

de antisemitism și discriminare. Versurile sale sunt o pledoarie pentru toleranță și înțelegere între oameni, indiferent de originea sau religia lor.

A doua parte a cărții, intitulată *Correspondențe*, cuprinde o serie de scrisori și mesaje adresate autoarei de-a lungul timpului. Aceste texte oferă o perspectivă interesantă asupra modului în care opera Biancăi Marcovici a fost receptată de către alți scriitori și critici literari. *Correspondențele* evidențiază valoarea literară a scrierilor sale, dar și impactul emoțional pe care acestea le au asupra cititorilor.

Partea a treia a cărții, intitulată *Amintiri*, ne poartă în trecutul autoarei, dezvăluind o serie de evenimente și experiențe care au marcat-o profund. Bianca Marcovici își amintește cu nostalgie de copilărie, de Iașiul natal, de prietenii care i-au însoțit viața. În același timp, autoarea își deschide sufletul și împărtășește cu cititorii experiențe dureroase, precum accidentul care i-a schimbat viața sau pierderea unor persoane dragi.

Amintirile Biancăi Marcovici sunt o incursiune în viața unei femei puternice și sensibile, care a reușit să treacă peste obstacole și să-și găsească echilibrul într-o lume complexă și imprevizibilă. Scrierile sale sunt o mărturie a forței interioare și a curajului de a trăi, dar și o pledoarie pentru umanitate și înțelegere între oameni.

În concluzie, cartea *Insula Israel* este o operă literară valoroasă, care impresionează prin profunzimea și sensibilitatea cu care sunt abordate teme complexe precum identitatea, memoria, războiul, Holocaustul și condiția umană. Bianca Marcovici reușește să creeze o punte între trecut și prezent, între România natală și Israelul actual, oferind o perspectivă unică asupra lumii și

asupra condiției evreiești. Scrierile sale sunt o mărturie a forței interioare și a curajului de a trăi, dar și o pledoarie pentru umanitate și înțelegere între oameni.

Acest volum vă va surprinde în mod plăcut și vă încurajez să descoperiți universul literar complex și fascinant al Biancăi Marcovici.

Dragoș Neltersa
președinte ASILR

Partea întâi:

Poezii

Stăm pe un butoi de pulbere

Stăm pe un butoi de pulbere,
Naziștii de tip nou ne vor moartea.
Avem o țară construită cu mâinile noastre,
Daruim mereu dragostea noastră,
Numai să fim lăsați în pace,
Să creștem o generație nouă, o limbă nouă,
Mereu de la capăt.

Mii de rachete au ajuns pe insula noastră.
Doar discursuri justificative,
Doar interviuri ratate.
Un război lung ne ucide tineretul.
Păcat.

Voi sunteți vinovați,
Cei care nu pot înțelege,
Că islamul nu e ce pare.
„Fundul în sus...”
De cinci ori pe zi,
La 30 de metri sub pământ, în buncăre de salvare,
Cu panglica verde la cap, în Gaza ocupată de ei!
Rămas bun!

Disonanțe

Se poate și fără dirijor
Să conduci orchestra.
E suficient un concertmaestru
Și partitura știută de fiecare orchestrant.

Remarci că nu poți schimba arcușul sus-jos,
Așa cum e marcat pe pagină.
Atunci nu sunt făcută să imit robotul.
Eu sunt altfel, nimeni nu-mi poate dicta
Tempoul, sunetul la grămadă, litera... silaba.
Sunt un vânt ce-mi mișcă florile din balcon.

Solo... solo, pe o coardă. Paganini.

Nisip

Suntem locatari ai planetei.
Fiecare gest ne apropie de catastrofă.

Privește nisipul de lângă mare:
E plin de bucăți ascuțite de plastic,
Jucării aruncate fără noimă
De primitivismul celor leneși,
Care nu le pun în coșurile de gunoi
Plantate din doi în doi metri.

Noi, locatarii planetei,
Temporari aici,
Ne prefacem că nu vedem,
Nu strângem după alții,
Nu privim în ochi,
Dar adăugăm, firește,
Plasticul ambalajelor noastre.

Mii de cutii,
Sticle fără număr,
Fără reciclare adecvată.

Sufăr când văd ce se întâmplă la noi, în Haifa:
N-am scăpat de porcii mistreți-oameni,
N-am scăpat de cei careucid visul.

Sunt un simplu locatar fără voce, fără cuvânt.
Cum educăm superficialitatea omenirii?

Planeta mea

Nu vreau să stric impresia lăsată:
Simbolul Israelului este pupăza... din tei!
Colibri și canarul sunt tot atât de interesante.

Dar, spre regretul meu,
Ciorile s-au înmulțit teribil la Haifa,
Iar porcii mistreți, cu tot cu plozi,
Ne-au invadat fără rușine.

Trec pe trecerea de pietoni
Precum lebedele din Elveția.

Magia vieții cotidiene a cam dispărut.
Corona e din nou prin vecini,
Unii tușesc de parcă ar fi măgari.

Totuși, suntem locatarii acestei planete.
Mă doare că, peste sute de ani,
Vor găsi doar rămășițe de plastic
Prefabricate îngropate,
Fără poezia antichității.

Dar războiul care va fi?
Armele care ne ucid în masă?
Ce vor dezgropa?
Cadavre... un nou Holocaust?

Regenerare

Sub pretextul că lumea e mică,
Fac o incursiune în trecut,
Eliberându-mă de mine
Și de sufletul de 27 de grame.

E prea târziu să renovez casa amintirilor,
Oricum am vândut-o pe câțiva lei fără valoare.
Nici podoabele nu le-am păstrat,
Nici amintirile galante
Din zâmbetul fals afișat
Pentru colegii de serviciu manipulativi.

Am vorbit amândoi despre trecut
Pe terasa blocului meu conceput
Să nu-ți cunoști vecinii.

E superb: se aud doar cuvinte marocane, rusești,
arabe,
Plecare de autobuze, voci din ele...
Aici, în Haifa zidurilor de sprijin.

Ehei! Am muncit ca un robot:
22 de ani, plus 19,7 în România.
Am o pensie mică aici,
Dar mă descurc binișor
Cu inflația de după Corona.

Mă întreb ce-ar fi fost să trăiesc din poezie,
Cu capul în nori, vânând cuvinte rare,
Bifurcate spre Delhi, Paris, Londra, Elveția,
America...

Toate au un nume:
Exilul în lumea cealaltă...
În care nu poți trăi decât cerșind.

Apropo, am făcut și Corona indiană.

Chenar

Pagina albă cu chenar îmi amintește
Doar de anunțurile mortuare.

Corona e din nou cu noi.
De Anul Nou evreiesc, urări de bine – 5784.
Nu am pom, nu am zăpadă;
Totul e sec, fără inspirație.

Uneori, trec tancuri pe cer,
Sau avioane supersonice.
Dar e doar o metaforă.

Zi-mi că poți îmbătrâni sănătos,
Deși soțul meu are Corona de opt zile.
Trăiesc în izolare,
Altfel, nu-mi voi vedea nepoții.

Poezia e o amintire firavă,
Doar ritmul ei mai trăiește în mine.

Frenezie pe Ravel

Pe valsul lui Ravel renaști,
Senzații noi pentru o vreme.
Pot face tortul de nucă mai ușor;
Soțul meu va împlini 77 de ani.

Pensia nu-i ușoară,
Tinerii o vor la 20 de ani.
E simplu de spus: „Vreau să văd lumea”
Acum, când vremea se scurge,
Numărând secunde, privind ceasul,
Stingând lumina, analizând drumul până la WC.

Încă fără baston, încă glumind,
Poezie ștersă, robotică,
Minimalizează viața.

Toți suntem roboți.
Corpul nostru e o fabrică vie.
Mereu socotești dacă funcționează bine,
Dacă nu, apelezi la doctorul plecat în vacanță.
Robotul telefonic îți fixează rând peste trei luni...

Intri tu

Intri tu în viața mea mioapă
Cu un buldozer de cuvinte,
Învățându-mă cum să scriu, să vorbesc,
Să înghit, să mă umilesc.

Când totul se revarsă peste mine
Într-o limbă neînțeleasă,
În care nu visez și nu voi visa,
Decât coșmaruri.

Dintr-o lume strânsă de gât,
Fugind peste mări și țări,
Căutând libertatea cuvântului,
Nenormată, ci doar un semn
De supraviețuire comună.

Intri tu să-mi dăruie castelele de nisip,
Tu, care ai studiat
Doar cuvinte false pentru copiii nenăscuți,
Descriind o natură statică.

Neștiind adevărul din fundalul cubic
Al arsenalului militar,
Cum arăt eu sau tu,
Fără față, fără glas, fără muzică,
Cu o caschetă pe cap...

Bolnavul surdo-mut

Să transmiți revoluția de catifea în direct
Din Israelul nostru pacifist:
Șalom, Șalom, Șalom (Pace),
Pe o căldură infernală.

Când mai toți invitații de pe cele patru canale de
televiziune –

KAN, 12, 13, 14 –
Se contrazic între ei,
Țipă unul la altul,
Încă nu s-au luat de păr sau de chipă,
Dar presimt că o vor face curând.

Pledând mereu ceva incredibil,
Mai ales că femeile lor nu votează.
Mi-e lehamite...

Vor instaura o dictatură fără acoperire,
Lamentându-se că e doar o reformă,
Fără formă.

Înlocuirea judecătorilor cu alții,
Care închid dosarele celor ce sunt hoți din naștere,
Alei pe sprânceană, promovându-se pe ei.
Fără femei!

Vocația femeilor, să slugărească și să facă copii,
Rase în cap pentru așa-zișii învățați ai Torei,
Cu zulufi lungi, drot electric și mobil-soldat.

Ei, religioșii cu chipă în cap!
Ce meserie au miile de elevi de ieșivă (școli
religioase),
Care doar se roagă?
Cine-i apără în eventualele războaie?
Câți rabini pe metru pătrat ne trebuie?

De ce acest circ cu internări fictive?
Domnul dr. Bercovici, evreu-român,
A calculat din timp
Cum să-și păstreze pacientul Bibi
Până la sfârșitul zilelor lui.

Oare de ce bolnavul e surdo-mut?

Țara extremelor

Stăm pe un butoi de pulbere,
Nimic nu schimbă situația
În țara în care „curge laptele și mierea.”

Suntem urâți la noi acasă,
Doar pentru că suntem o țară mică,
Cu minorități care nu se împacă.

E imposibil să nu observi
Cum una dintre minorități
Ne cere teritorii,
După ce fac copil după copil,
Fără să facă armată,
Așa cum o fac copiii noștri evrei!

Își fac studii în străinătate,
Arabii și religioșii cu pălărie,
Cu toate condițiile și drepturile posibile și imposibile
De supraviețuire comună,
Dar preferă să facă stat în stat –
Și încă un stat religios –
Indiferent de voința majorității.

Seamănă, oarecum, cu situația din România anilor
1989,

Dar fără arme, doar cu steagul nostru fluturând
Pe această căldură sufocantă,
Liniară, fără o picătură de ploaie.

Nu avem nicio șansă să fim uniți sau iubiți!
Pamfletul e o oază în deșert...
Prea multe voci nedemocratice la putere
Ne usucă grădinile și amintirile.

În țara roz

Revoluțiile se fac cu steaguri roz,
Dar eu lupt cu morile de vânt,
Silabisind cuvinte roz
Pentru ascultători surzi.

Izolare forțată

Uneori, molimele ajută.
Cel puțin, mai aranjezi obsesiv casa,
Biblioteca, vizionezi filme de cultură
Din lumi paralele.

Nepoții nu mai ajung
Să viziteze bunicii – absurd ce se întâmplă!
Nici până la gunoi nu pot merge,
E prea departe, peste 500 de metri.

Ritmul contează să-l păstrezi.
Să dansezi salsa,
Singură sau cu soțul neatent la ritm.
(Eu am ritmul în sânge și ureche perfectă.)

Ceilalți falsează stilistic
Pe traduceri Google,
Cu abnegația scriitorului lipsit de inspirație.

Să uiți de comunicarea obligatorie
Cu prietenii care nu te întreabă
Dacă mai ai voce,
Dacă glasul tău s-a tocit,
Și nu mai poți face vocalize.

Doar timpii morți, contratimp din Mozart,
Când suflătorii stau cu instrumentele în jos,
Adaugă tristețea din orchestră,
Anulați de Corona.

Să nu suflă în instrumentul de suflat,
Pentru că propagă virusul –
Condiment pentru moarte.

Numai tobele politice au dreptul să sune!

Robotul dirijor

Aș inventa, poetic, un robot dirijor,
Să dirijeze orice simfonie:
Să țină ritmul, pauzele, nuanțele.
Robot fără chip, fără respirație omenească,
Fără papion.

Orchestra ar fi mai fericită
Să nu-i urmărească privirea,
Gesturile false, dirijorale.
Bătrânii nu ar mai adormi în sală,
Ar clipi des...

La alarmă, robotul cu bagheta în mână
Ar da primul semnal,
Ca pe vremea războiului din Golf.
Zubin Mehta dirija atunci prin '90,
Când lumea purta măști de gaze în Israel.

Aș inventa un robot
Care să nu manipuleze destinele
În ierarhia politică.
Cineva din guvern trebuie să simtă
Când să se retragă din orchestră!

Toți instrumentiștii sunt soliști!

1 ianuarie, 2023

Nu mai scriu,
Pentru că niciun cuvânt
Nu poate acoperi ciuperca bombă.
Nici lacrimile mamelor,
Nici urma de omenie
Pe care o mai speram
De la războinici,
După pandemie.

Nu mai scriu.

V-am rugat

Vă rog să vă gândiți la Noul An.
Nu declanșați un nou război mondial!
După pandemie,
Nu am învățat mai nimic.

Ne-a mai rămas doar planeta aceasta,
Bântuită de boli și cataclisme.

Vă rog să aveți puterea să înțelegeți:
Istericii care vor decimarea omenirii
Trebuie uciși,
Așa cum a fost Hitler.

Doar cuvinte...
Atât de mult vreau
O viață frumoasă pentru urmașii noștri,
Noua generație!

Nu-i învățați cu bombe,
Drone, tancuri, foc și ură,
Ci cu cuvinte simple:
Pace, rugăciuni la Zidul Plângerii noastre,
Vise de viitor... doar vise.

Refacerea unui text vechi
Te pune pe gânduri.
Toate s-au îndeplinit:
Ne e frică să ieșim din casă,
Lumea a devenit lașă.

Războiul dronelor

Războiul dronelor e mai aproape.
Nu putem juca țurca peste hotare,
Cu licurici și mii de drone teleghidate.

Vei crede că sunt păsări migratoare,
Dar fiecare poartă o bombă
Distrugătoare.

Războiul baloanelor a fost deja:
Ne-au incendiat ogoarele,
Fără replică.

Mai rămâne să acționăm noi mai devreme,
Dar norii de ploaie
Nu se văd în zare.

Războiul cibernetic e în floare.
Norii apocaliptici ne împresoară.

Nu putem visa la bizoni
La Paștele cailor.

Optimism precar

După Corona, lumea va fi mai bună.
Nu vor mai fi străzi înguste,
Nici spații cu gunoaie.
Armele vor dispărea...
A fost suficient să cunoaștem
Supraviețuirea comună,
Dependentă doar de un virus
Declanșat în laborator.

Morții lumii sunt o statistică oarbă,
Precum cei din Holocaust,
Arși de vii.

Unii sunt nepăsători,
Afacerile lor merg bine și așa.
Nimic nu ascunde
Lipsa poveștilor cu sfârșit fantastic.

Dar războiul nu e al nostru.
Lumea noastră se destramă.

Eclipsa de lună
A dat primul semn:
Pianul s-a dezacordat.
Masca s-a demodat.

Vibrațiile viorii sunt auzite
Ca un dăngănit ermetic.
Balerinii s-au dezbrăcat pe mezzo.
Fluturii s-au ascuns.
Corzile instrumentelor s-au desprins. Paganini.

Totuși, echilibrul omului
Va rămâne prezent,
Ca o floare îmbobocită
La Paștele cailor.

Soțul meu doarme ca un prunc

A făcut Corona Omicron,
Varianta a patra sau a cincea –
Ce mai contează?

Eu m-am ascuns în camera a doua
Cu două sticle de alcool gel
Și teste antigen.

Doar așa voi trece și războiul din Ucraina,
Unde Kievul aproape nu mai există.

Întâlnirea de la Ierusalim
E pe lumea cealaltă,
Unde criminalii de război
Nu ajung să li se strângă mâna,
Că ar fi o rușine bizară
Lângă cei șase milioane de evrei –
Un milion fiind copii –
Uciși prin ardere,
Fără să fugă în altă țară.

Au avut un singur drum:
Auschwitz.

Dar pe atunci, Europa dormea.
Așa cum doarme acum.

Toți vorbeau până la epuizare,
Se scobeau în dinți.
Aveau dinți cariți,
În spatele capetelor lor ȕuguiate.

Reporterii?
Ei stau pe margini,
Salvând cuvinte
Care nu relatează
Decât proasta inspirație
A celor ce ne conduc destinele.

Neutralitatea e o armă,
Dar acum e dependentă
De gaz, petrol, ulei, pâine...
Și de copii uciși.

Halta

Îmi caut de lucru,
Gătesc, improvizez,
Să treacă ziua, ora, lumina, visul.

Nu-mi mai fac planuri, prieteni, iubiri.
Staționez într-o gară părăsită,
Așteptând ceva nedefinit,
Poate de bun augur.

Privesc în stânga, în dreapta,
Liniile albastre.
Aud șuieratul trenului pacifist.

Halta e insignifiantă, fără stăpân.
Nu va opri trenul fugar,
Cu multe vagoane vechi.

Dar eu am pălăria Anei Karenina,
Cu boruri largi...

Imagini truate

Cearșaful de pat e deja nepătat
De sângele deflorării.

Neînchipuite sunete
Îmi năpădesc amintirile.

Nu au existat exerciții
De deschidere a ochilor,
Nimeni nu m-a informat
Ce și cum e viața.

Mama zicea:
„Toate la timpul lor.”

Mă rostogolesc,
Căutând echilibrul,
Ca o minge pasată
De la unul la altul.

Legământul prin inelul de nuntă,
Purtat ani de-a rândul,
Sub tutela soacrei.
Am îndurat sacrificiul
De a fi mamă tânără.

Uneori, trebuie să-ți revizuiеști atitudinea:
Să strigi sau să te umilești,
Dar nu câștigi nimic.

Muzica sufletului
A căpătat prima imagine
Care a pătruns în el,
Chiar dacă era urâtul
De peste drum.
Dar a știut ce-mi lipsește:
Afecțiunea.

Acasă nu am avut-o.
Am fost mijlocia,
Cu vioara,
Studiu și perfecțiune ratată
Pe Vivaldi, Mendelssohn, Bach.

Mereu mă uit în urmă
La chipul meu din oglindă:
Un fiasco pe allegretto-moderato,
Din tabloul cu zâmbet pe buze.

Haifa zidurilor mele de sprijin

Izvorul poeziei nu poate fi sedentar;
E un simplu dicteu al dublurii mele,
Care se simte lezată.

Mi-am pregătit discursul pentru Junimea,
Dar am uitat tot
La sosirea acasă.

Mi-am povestit viața
Cu rădăcinile tăiate,
Am vorbit despre deșrădăcinare
Și noile mele pasiuni.

Voi erați absenți,
Ascultați o poetă minoră,
Într-o sală plină de celebrități,
Atunci, la lansarea mea de carte...

Nu aveam studii necesare.
Muncisem pe brânci la Haifa, ca ingineră.
Pentru voi, asta e prostituție:
Cum să muncești?
De ce sunt scriitoare?

Pe vremea lui Ceaușescu,
Scriitorii lucrau pe la muzee
Sau biblioteci.

Eu însă am luat-o pe căi greșite,
Să-mi întrețin familia.

Talentul se naște în orice limbă,
Dar voi nu aveți habar
Să faceți pantomimă în altă meserie.

Buruieni

În om cresc fructe rele,
La fel și buruienile ucid
Ce ne este drag.

Niciun doctor nu ne garantează supraviețuirea,
Dar buruienile pot fi tăiate
De la rădăcină.

Asemenea pizmei unora
Care te trag în jos,
Te scufundă sub apă,
Încercând să te înece
În compromisuri.

Mai rămâne să-ți faci bagajul,
Să pleci într-o lume mai puțin arogantă,
Mai puțin perfidă, ascunsă, seacă.

Căutând fascinația stelelor călătoare...

Pe nisip la Haifa

Niciodată nu-mi voi căuta
Prietenii de-o viață.

Pe timp de pandemie, ei m-au uitat.
Niciun semn discret,
Aparent al interesului metaforic,
De a mă readuce
În memoria lor.

Precum valul care șterge
Tot ce am scris pe nisip,
În fața ochilor mei miopi.

Acum, pe malul Mediteranei,
Acum, când meduzele
Au ajuns pe țărm.

Stare de război

Felicitări, Europa!
Am fost invadați de dușmanii noștri peste noapte!
Le aprobați și demonstrații anti-Israel,
De parcă Hamas-ul,
Organizație islamistă teroristă,
Reprezentând palestinienii prin ocupație,
Nu ne-ar fi atacat!

Exact de Ziua Ierusalimului,
Au vrut să distrugă
Orașul Sfânt, Orașul Luminii,
Zidul Plângerii Noastre,
Păstrat de mii de ani!

Politicienii țin discursuri
Fără să înțeleagă ce noi am înțeles:
Ne prezintă ca atacatori, provocatori,
Ocupanți.

Și totuși, peste 4000 de rachete din Gaza
Nu au fost suficiente dovezi
Pe cerul nostru fără stele.

Adevărul crud: disperarea lor
De a ne uide cu orice preț!

Peste un milion și jumătate de arabi,
Minoritate israeliană,
Trăiesc bine în țara păcii, Șalom,

Dar unii au încercat,
De pe teritoriul nostru,
Să-i ajute pe dușmani.

Uciderea evreilor pe stradă,
Sinagogi arse, rachete dinspre Liban –
Toate orchestrate de Ziua Capitalei noastre,
Ierusalim.

Atacuri pregătite minuțios,
Fără drept de apel.

Vina noastră?
Ne-am apărat.
Doar atât, și nimic mai mult.

Le este ciudă că Holocaustul nu se poate repeta,
Că soluția finală a eșuat.
Ei ar vrea să ne ardă copacii, grânele,
Trimițând baloane colorate cu încărcături explozive.

Nimic nu contează:
Nici de frații lor de peste graniță,
Nici de pământul muncit cu sudoare.

Niciodată nu va fi pace
Între două popoare care revendică
Același loc geografic.

Dar noi trăim aici,
Legal, de peste 73 de ani,
Cu un trecut de peste 5000 de ani.

Războiul stelelor

Nodul din gât,
Din cauza războiului.

Am crezut că lumea poetică
Va fi în declin.

La noi e ceva autentic:
Să stai în camera etanșă,
Să ascuți cum trec avioane,
Pe cerul fără stele,
Să intri mereu în panică,
La fiecare rachetă căzută din nord sau sud.

Unele, spre norocul nostru, cad în mare.

Avem, în medie, câte un război de uzură
La fiecare șapte ani.
Un preț pentru ambiția lui Bibi
De a rămâne la guvernare.

Anul acesta, numărul rachetelor s-a dublat:
4000 de proiectile islamiste,
Trimise de o organizație teroristă,
Asociată Iranului,
Care finanțează Gaza.

Ei vor să ne ocupe, să ne decimeze.
Scutul nostru de apărare joacă ping-pong pe cer.
Războiul stelelor, în reluare.

Dar frânturi cad pe pământ,
Rănind oameni nevinovați,
Sau vinovați doar că sunt evrei,
Că ne dorim o țară.

Democrația poetului

De ziua națională a Ierusalimului
Ne-au atacat pervers,
După ce că Hamas din Gaza
Au stat cu curul în sus... o lună de Ramadan,
nemuncind!
Suntem un popor naiv.
Mai credem în prietenie,
Când ura se propagă vertiginos
Nelăsându-ne timp să ne reculegem,
Să respirăm după pandemie!
Mii de rachete mortale
Pe cerul nostru atât de mic,
Sunetul alarmelor pe postul televiziunii israeliene
e în direct, totul e în direct,
orașele portocalii intră pe lista atacurilor,
vai, e orașul copiilor noștri... vai, noi suntem departe,
aici huliganii au ars mașinile pentru că sunt ale
noastre!
Cu atât am rămas
Din liniștea promisă?
Să ne odihnim între alarme,
Să suportăm cu stoicism
Un nou atac terorist?
Vai de nepoții noștri, vai de viitorul lor!
Să strângem din dinți!
Să ne strângem mâinile din cauza panicii exersate
de teroriști
La ore fixe.
Ultimatum... da, vor plăti!

Dirijorul nevăzut

Masca tinereții alb-albastru,
sfârșit de pandemie.
Uneori clipele le numeri, orele, zilele,
parcă se mișcă prea încet
minutarul de pe peretele roz.
Alteori mă uit în oglinda care mărește ridurile,
porii. Cică ar trebui să mă machiez cu culori
tinerești?
Degeaba, nimic nu șterge muzica distonantă
pe care o aud precum pendulul
sau metronomul pus pe Andante.
Oscilez între Elfriede Jelinek cu „Exclușii” de pe
Muntele Carmel și
Franz Kafka - „Scrisori - Opere alese”,
dar optimismul rămâne citind cărți bune, reviste de
pe netul dirijat
de un dirijor nevăzut, un trișor al măștilor suprapuse.
Caut echilibru, sunetul relaxant, picat din cerul
nepictat
cu stele (Asia nu are stele?).
Nepoții nu au observat schimbarea fizică,
... punctele negre
din ochiul stâng -
mă recunosc cu tot cu mască,
dar ochelarii sunt strâmbi.
Primesc premiul Benjamin Fondane
anul curent,
numai aici sunt un efes*.

* *efes - zero în ebraică.*

Da capo al fine

Muncești o întreagă copilărie studiind zi de zi
la vioară: arpegii, game, partituri, solfegii, concerte
anuale, examene,
să ajung ingineră.

Nu de sunet, ci de betoane armate, nu aromate, ci
precomprimate...

Fiecare detaliu al remușcării mele, „da capo al fine”, e
doar o amăgire,

precum îmi țin respirația pe timpul scrisului muzical,
pe literele astea luminate din cadranul virtual.

Nici o repetiție nu poate să-mi renască degetele
boante,

strivite de bătrânețea timpurie,
care nu usucă amintirile, ci le aduce mereu în prim-
plan,

ca o strâmbătură vopsită într-un zâmbet diafan...

Pandemie meschină.

Am totul

Pe undeva, râsul salvează lumea.
Tu ești copia muzei mele, Calliope.
Repet în gând: jazz la Lucerna,
vremuri apuse, dar memorabile...
Colecționez tot felul de nimicuri
din fiecare oraș,
dar fiica mea mi-a comunicat să nu-i aduc
porțelanuri sau cristale... din vitrina mea
arhiplină!
Rostul meu s-a estompat,
tema vieții e roasă ca o carte distrusă de un
câine.
Îl cheamă Bueno,
i se dă foarte multă atenție pe Facebook,
e de rasă, a costat mult!
El distruge lucrurile din casă sistematic,
dar i se permite.
Însă mie, niciun sfat,
n-am dreptul ca mamă să mai spun ceva...
Nu am experiența lor:
calculatoare, mobile,
serviciu de acasă, Zoom...
Ce-mi rămâne de făcut?
Bizar, până și mormântul mi l-am făcut pe
vremea pandemiei,
să nu cad pe capul copiilor cu cheltuieli de
prisos!
Pensia acoperă chiria și iaurtul,
așa că am totul!

Te-am ales

Niciodată nu știu cui să-i scriu despre lecția de iubire,
persist în a mă înșela singură.
Cineva ține la mine
tocmai pentru că am investit
un fel de iubire ciudată, platonice, neforțată,
neobișnuită, an de an... până la ruperea legăturii scrise.
Pentru că, îndepărtându-te,
tocmai te-am ales!

Aplauze

Pot rezuma totul la un singur buton,
nu contează decât culoarea și unde se află expus!
Cineva va apăsa... cu piciorul stâng sau va fi atins din greșeală.

Zodia lui spune că va conduce,
va decide,
se va consemna în istorie;
nu contează registrul aparențelor
sau diagnosticul bolilor psihice:
ipohondria,
schizofrenia
sau partidul din care face parte.
El are butonul roșu... el are asul în mână, avocații...
El se știe nedorit,

nici că-i pasă de cineva,
nici de cum, de noi.
El are coroana...

A primit-o la al 5000-lea mort de COVID-19.
Statistic, e mereu în frunte cu tupeul credincioșilor,
cu zulufi,
și el promite,
promite de peste mulți ani
că vom fi fericiți.
Se citește pe fondul muzical al „Bolero”-ului lui
Ravel... dar totul are un final.
Aplauze...

Haifa vă salută!

La mare, valurile se zbat nebune,
chiar acum, precum o harpă, îmi cântă
necunoscuta lor muzică
pe care o ascult.

Doar parașute minuscule se zăresc în zare.
În spatele meu mășcăluiesc oameni cu masca de
diferite culori... unele rezemate în barbă,
tineri, bătrâni, copii.

Au venit pentru aer... aer... nepoluat și soare! Evident,
vor să se recunoască.

Alți oameni poartă ochelari de cal!

Nu se supun, respiră, aleargă...

Azi, la statisticile legate de COVID-19,
numărul s-a mărit,

orașul a devenit de culoare galbenă!

Flux, reflux... flux, reflux... flux, reflux.

Mă simt străină.

Fața lunii

Te-ai obișnuit cu prea plinul lucrurilor.
Corona ajută să-ți dai seama că nebuloasa e în tine,
un fel de schizofrenie clasică / a culorilor lui Chagall
preponderent indigo... /

Împărțim lumea după afectarea liliacului
China... și a nurcii
Suedia... ei ne fac viața
precum ghiveciul sedentar
azi e vineri
mâine e iar vineri ...
să aprind lumânările
poate se schimbă ceva în fața lunii, Dumnezeu.
Ketubah* a fetelor e la mine
să ne rugăm!

Poezia este un cuib de vise și nu o denaturare a eului.
Viclenia e o vulpe, iar culoarea forței e în noi.

* contract nupțial în ebraică

Meditație

Ascultă, Israel!

Degeaba ne rugăm la Zidul Plângerii.

Sunt prea mulți în afara galaxiei noastre,
prea mulți care ne mănâncă de la interior,
prea multă corupție legată de groapa cu bani,
și nimic nu luăm cu noi, „lumea de apoi” e

pretutindeni!

Ascultă, Israel!

Pașii următori sunt importanți, ignoră presupunerile,
fățărnicia, gustul amar din gura cuvintelor, culoarea
ochilor și orientarea politică, tangoul morții e cu noi...

Clasează pe cei care ne disprețuiesc, lasă trecutul să
adoarmă în timp de pandemie;

conviețuirea dintre nații e necesară precum oxigenul
pentru cel contaminat cu COVID-19...

Lasă rugile deșarte, vorbe de mii de ani neaduse la
zi, (nimeni nu ne-a acoperit cu pălării de vulpi argintii
în cap pe vreme de vară și cu zulufi) unde-s legendele
prezente... pe Zoom???

Tradițiile le respecti... atât timp cât e un joc... o
ficțiune

și nu ne atacă viața copiilor noștri, sau viitorul
nepoților! „Toți suntem o apă și un pământ”, până la
urmă...

Deșteaptă-te, ca evreu!

Cu masca insipidă confecționată pe bandă rulantă,
ca să înghițim gălușca supunerii, nu rezolvăm nimic...
tăcuți, tăcuți!

Nucă fără miez

Într-o zi, voi ține minte numai lucrurile bune care mi s-au întâmplat.

Visele se vor estompa ca și cum planeta va pleca din sine.

Echilibrul meu la orizontală va fi stabil ca o nucă fără miez,

lăsată să se usuce printre frunzele de toamnă.

Într-o zi, poezia va ocupa primul loc la știri, ei, poeții, au previziunea frumosului.

Gazetarii vor traduce numai despre ce gătim la prânz și unde ni se duc banii de pensie.

Parcă ieri îmi făceam cuib lângă un om iubit, precum porumbeii,

dar pot să șterg cuvintele care mă dor și culorile.

Caut sprijinul muzical să-mi înalț sunetul spre energia care

nu te supune, nu te aruncă în hăul minciunii.

Insula Israel

Anul Nou 5781

Șezusem și plângeam precum Nichita și T.S. Eliot,
David.

Aceasta ne e țara unde cactusul înflorește,
torente de nisip neucid copiii și amintirile
românești.

Nu poți să te bucuri pentru că un alt mâine falsifică
răspunderile guvernului,
ruga noastră fierbinte e legată la ochi și vorbele
cusute cu ață albă.

Șezusem și plângeam pentru Insula Israel,
cuvinte nerostite mi se ascund în inima care așteaptă
să explodeze.

Până și vântul își caută vrăjmașii care-i stau în cale
(doar marea mă calmează)

și răstoarnă tot: florile din glastră și tot ce-i răsădit cu
migală în balconul pandemie.

Numai tu îți vezi de drumul tău, să adâncești falia
dintre noi,

să nărui toate visele cu un târnăcop de cuvinte
universal.

Nu cutez să privesc înainte,
starea e viscerală...
Nu mă urî pentru că ți-am ghicit gândurile demult.
Loialitatea e în suflet precum o floare de lotus oferită
cuiva,
dar anii au trecut degeaba, mi s-a stors sufletul ca o
rufă pusă în mașina de spălat.
Mâine, știu, ai altă față de diamant brut.
Mămăliga și caviarul... o masă decentă acum,
altădată era un vis la un pahar de vin undeva într-o
pădurice verde!
M-ai pierdut ca la cărțile de joc însemnate cu
cerneală simpatică.
Shana Tova!

Noaptea nunții

Noaptea nunții mi-am petrecut-o la Dorohoi,
camere stil vagon,
alături,
socrii mei sforăiau ritmic
până la adorație...

Sub patul nostru trona
o oală de noapte...

M-am întors virgină acasă
după două săptămâni.

Alt jurnal pictat cu resturi de rachete

Azi am aflat că o parte din ostaticii din Gaza s-au sinucis.

Seamănă cu cei din Masada, care au ales aceeași cale pe vremurile când romanii nu aveau ce căuta pe aici!

Alegerile din S.U.A. nu ne rezolvă problemele noastre, dușmanii, câtă frunză și iarbă, mai au timp să ne distrugă prin sute de rachete trimise deodată sau mergând în mâini precum clovnii!

Dar ei, cică țările care au acceptat organizații teroriste în viața lor - de zi cu zi - nu sunt vinovați că au fost plătiți să construiască tunele betonate cu etaje și auditorium în pământ, să ajungă la noi?

Sau au închis ochii primind mulți bani din seifurile doldora de donații, privind la înarmarea lor!?

Ciudad, în alte țări terorismul e distrus din fașă.

Ei, vecinii, de ce nu au făcut-o?

De ce s-au ascuns sub plapuma minciunii?

Au visat la Ierusalimul islamic? Ucigându-ne?

Tratate de pace Înainte de alegerile din America

Vor fi tratate de pace între orbi,
teroriștii vor avea din nou timp să se înarmeze,
ostaticii care mai sunt vii vor fi negociați ca pe piața
de carne.

Nimic nu e logic, dar așteptăm cu sufletul la gură
între alarme și tancuri, avioane pe cer.
Păsările sunt foarte puține,
câte un uliu care e luat drept dronă iraniană sau
irakiană, sau din Gaza, sau dintr-o țară care ne urăște,
probabil va fi pulverizată ca și celelalte.

Nimic optimist în poezia vieții,
e clar că mâine alți soldați vor muri pentru patrie,
iar cei care negociază vor avea mult timp să se legene
în fotolii

până după alegerile din singura țară din lume care
joacă poker cu noi.

Jurnalul altei zile

Am început să cunosc toate locațiile unde sunt alarme pe mobil.

Azi chiar a fost cutremur pe la 7 dimineața: s-a anihilat un tunel de la vecinii teroriști, plin cu arme sofisticate.

Noroc că pot pune serialul „Emily la Paris”, să mă plimb puțin în altă lume, chiar la Roma, să recunosc unele locuri, parcă a fost în altă epocă.

M-am uitat puțin și la un film cu un rabin reformist căruia îi cade cu tronc o shiksa, adică o neevreică, interesant!

Am răspuns la alt vecin care ne-a trimis, de sărbători, de curând, 180 de rachete balistice peste capul nostru.

Dar, cum v-am scris, degeaba încercăm să ne apărăm țara, jumătate deșert, de mărimea Moldovei. Ei, dușmanii, sunt construiți să ucidă.

Jurnalul zilei

Ceva rămâne în urma noastră: un petec de hârtie, amintiri bifurcate spre țări necunoscute până la vârsta de 40 de ani, petece de hârtie cu adnotări grăbite despre alarme dese, rachete trimise spre țara sfântă, gustul mâncărilor românești, gânduri de reușite sau nereușite, umiliri la serviciu sau greutate de limbaj, chiar de la prieteni lovituri sub centură, redeveniți străini, împăcări, petice, nepoți cu guturai, alergii sau diverse boli, COVID-19, să nu respirăm, să nu înghițim... „Ein eretz aheret, nu am altă țară” - în ebraică.

Aparținem acestui pământ de veacuri, ne-am întors acasă, dar verii noștri nu ne-au primit cum se cuvine...

Cărțile le-am predat pe la cei care ne mai adună în universul israelian.

Sper să nu cadă o dronă să ardă cultura, am donat o mulțime de cărți și îmbrăcăminte golind casa, betonul ne apără în adăpost.

Ne-am cerut scuze lui Adonai, poate să nu se repete Holocaustul, inventariez fiecare minut între alarme.

Organizațiile teroriste au distrus metaforele de bucurie, aprovizionăm între alarme fructe și legume la preț triplu.

Haifa, ieri, a fost poluată cu chimicale, sigur au nimerit într-un rezervor nepermis, neapărat...

Dar de ce vă scriu toate astea? Voi nu simțiți pulsul poetei, viața merge înainte, voi vă distrați, cântați, trăiți... Până la 40 de ani, sub Ceaușescu, fie-i țărâna grea, nici măcar nu mi-am închipuit cum arată o sală de concerte din Monaco, Paris, Montreal, Madrid... privind

la Mezzo în loc de știri acum.

Mai avem puțin și nu mai avem ce elibera, ostatici
din Gaza probabil sunt morți? (Oare va deveni
mormântul celor 101 ostatici?)

Să ne rugăm de sărbători și pentru cei căzuți la
datorie sau uciși pur și simplu pe o stradă pentru că sunt
evrei.

Atentatele continuă, pentru ei nu contează viața,
sunt milioane ca furnicile care pot veni spre noi în mâini
sau cu dronele iraniene modernizate, să ne terorizeze
mereu...

Unii și-au pierdut busola

Toate zilele sunt la fel: preziceri, presupuneri, hotărâri de moment, alarme în toată țara mereu, mereu, de un an și ceva, relatări cenzurate, să nu te sperii încet, încet.

Cuvântul „Shalom” și-a pierdut sensul de salut sau de esență civică, nu mai spun de sărbătorile noastre, care nici măcar una nu a mai rămas veselă din cauza celor care vor să dispărem în neant; să ne distrugă țara clădită cu sânge sau să stăm cu curul în sus și să ne rugăm pe un covor plușat de cinci ori pe zi.

Regret un singur lucru: nimic nu poate fi înțeles de rasa umană teroristă care și-a pierdut busola cu mult timp în urmă.

De ce nu ne acceptă ca veri drepecți, precum suntem, într-o civilizație spontană, comună, așa cum suntem acum, statistic, în Israel!

Camera etanșă

Instrucțiuni pentru folosirea camerei etanșe: e foarte simplu, când auzi alarma, fugi în această cameră care are pereții groși de cel puțin 35 cm - 50 cm, în 30 de secunde, iar fereastra e dublată cu geamuri metalice care culisează. Asta dacă ești pe aproape, nu la cumpărături, sau plimbându-te ca pe timp de COVID-19. O garnisești cu obiecte care ți se par utile, un pat mai mare și, bineînțeles, ceva de mâncare pentru nepoții alungați din nord, multe dulciuri și lumânări, apă, oală de noapte. Cum în România nu am proiectat așa ceva ca ingineră, ci numai hale industriale, mă mir că nu existau în proiectele de blocuri.

Timp de un an m-am tot gândit de ce vor dușmanii noștri să aplice „soluția finală”, de ce ne-au atacat din toate părțile, precum în filmele pe care le urmărim la televiziune, ultramoderne, în care te învață cum să ucizi omenirea!

Suntem o insulă înconjurată de veșnici ucigași care visează să ocupe Ierusalimul, locurile sfinte pentru toate națiile.

Shana Tova, în ebraică, de când existăm, adică „Un an bun, 5785”!

Pământul tresare incredibil.

Pământul tresare la fiecare bombă trimisă spre Haifa sau alt loc programat pentru moarte, la fel și la dușmanii care nu se pototesc, vor islamizarea lumii folosind scuturi umane de alte religii. Și e firesc să ne apărăm, doar viața e scurtă și istoria noastră e pătată de sânge nevinovat. Nimic nu se învață la școală. Lacrimile au gustul apei mării, iar fosta viață nu mai poate fi reamintită pentru că, pentru lumea meschină, falsă, ipocrită, lașă, noi nu existăm. Asta au vrut mulți!

Dar, în notă optimistă, când trec avioane, tancuri spre Liban, Gaza e un teren viran, la fel și vecinul care s-a pregătit zeci de ani împreună cu teroriștii să ne atace tocmai de Simhat Tora, ultima zi de bucurie, de sărbătoare, singura veselă.

2023 - 7 octombrie - vom sărbători Anul Nou evreiesc pomenind morții noștri tineri, ostaticii smulși din casele lor, imaginându-ne o lume mai bună. Dumnezeuul nostru, Adonai, ne apără!!!

Am rămas în urmă.

Metaforele lipsesc. Poezia nu se scrie în lumea chinuită de războaie adevărate, nu truate precum în filme, unde scenariștii folosesc jucăriile viu colorate și mult foc, chibrituri, panică indusă de muzica zgomotelor. Ați rămas în urmă. Copacii, frunzele, păsările suportă totul cu stoicism. Adunările leșinate ale scriitorilor, comemorările nu aduc ostaticii din Gaza, nici emisiunile cică vesele, să ne rupem de realitate, cu multe reclame plătite și minute în șir de repetări de medicamente care fac bine în loc de mâncare!

Dar să trecem la subiect. E firesc să uităm, să înghițim toate prostiile inventate de omul multilateral dezvoltat de pe vremurile știute. Ne-am întors de unde am plecat. Copacii mor arși în picioare.

Salutări din Haifa!

Sunt o Doamnă, în adevăratul sens al cuvântului. Port cerceul „Fata cu perlă”, numai lumini... Asta înseamnă ceva ieșit din comun, să mă autodeclar un om cu suflet, din carne și oase, zidită între cuvinte, fără măcar să pot respira ca lumea... Pentru că aici, la Haifa, e cald și umezeala mării te trimite cu gândul să respiri sub apă... cât timp? Nu am antrenament! Da, nu am nici admiratori să mă salveze, toți s-au scufundat în timpul războiului, sunt imparțiali... Nu suportă alarmele zilnice, nopțile albe... albe. Numai eu visez încă în limba română, după 33 de ani de deșrădăcinare voită.

Oare voi aveți inimă, suflet, rinichi și alte organe pentru transplantul islamic? Bum, bum, bum din nord și sud... Bum, bum, bum!

Arta războiului.

Nu ai înțeles ce e dezamăgirea, rima falsă sau umilirea... N-ai înțeles că nu ajunge să fii carismatic. Obosești chiar tu în acest joc fără acoperire. Nu ai înțeles ce înseamnă să prinzi rădăcini adevărate, să nu te fofilezi în țări albastre pentru supraviețuire. Nu ai spus „Nu” când trebuia, locul tău, rămas liber, a fost repede ocupat! Nu cred că dispărând tu de pe internet vei fi aclamat - din nou -. Uiți un lucru: soldații care au murit pentru țară, acum... în 9 luni nu s-au născut prematuri... au anunț la știri de 10 secunde - 15 secunde, se trece repede, au căzut la datorie, gradele lor, grupa din armată, număr și față zâmbitoare! Nicio victorie, doar enumerați...

Urmează o discuție inutilă... a criticilor de artă a războiului. Se mai numără rachetele, nu au fost doborâte, tehnologia noastră e la pământ în fața dronelor explozive iraniene... trase spre noi și câte fronturi deschise avem: 7... de la 7 octombrie!

Casa cu gândaci

Noi am stat în casa cu gândaci.

La parter era o manufactură... noi, pe atunci, la salon aveam un gemuleț.

Lumina nu pătrundea din cauza copertinei de la acoperiș.

Cea mică, nou-născută, s-a cățarat pe geam.

Am prins-o de picior, nu a căzut de la etaj.

La cutremurul din 1977, coșul de cărămizi a căzut în casa cu gândaci.

Partidul nu ne-a dat o casă nouă, ne-am reparat-o după trei săptămâni de ploaie, cu găleți, salvând ce și cum.

Noi ne-am cumpărat casă nouă, plătind trei ani anticipat.

Am primit-o fără parchet, ni l-am pus singuri. Am plătit rate vreo zece ani, cu garanți la bancă, noi am făcut foamete, dar am rezistat.

Noi am depus actele să ajungem în țara noastră.

Casa am închiriat-o, dar au distrus-o niște arabi.

Ne-am întors și am vândut pe nimic casa din Iașul cărunt.

Noi avem o casă nouă acum,

pe timp de război, la Haifa.

Ne uităm în port câte rachete cad în mare, câte pe locuri cunoscute, ascultăm zgomotele și așteptăm nepoții în vizită.

Doi din ei apără țara...

Camera etanșă e plină cu diverse,

nimic nu s-a schimbat de 9 luni...

Casa cu gândaci 2

De remarcat că în centrul oraşului
nu aveam canalizare...
În bucătărie foloseam găleţi cu apă luate de la
o spălătorie,
dar mai interesant era că vecinii mei ȝigani
se lăudau că noi suntem ȝi alte naţionalităţi,
citat Ceauşescu cel analfabet.
Doamna C2O nu avea citate,
ea lucra la ascultatul telefoanelor,
aşa că, după 1989, am scos din telefonul
din casă o piesă neagră mică.

Iar sar la Haifa cea în pericol,
cei 7 evacuaţi din familie, din nord,
au stat o perioadă
la mine, 5 copii cu gusturi diferite:
găteşte, găteşte, spală, spală
ȝi iar de la început...
panică

ȝi acum
panică panică panică
foc foc foc
zgomote diferite
dar avem răbdare
avem o ţară
istoria n-o să se repete
mi-am citit în palmă
chiromanţia vieţii

Război

Război... să ne apărăm granițele!
Dușmanii s-au pregătit serios, fără limite,
Din toate părțile.

Dacă supraviețuim,
Metaforele poetice nu vor mai fi ca acum 100 de ani,
Nu vor mai avea rimă,
Ci vor semăna cu o simfonie neterminată.

Grafomani de pretutindeni

Lucrurile sunt sub negocieri interminabile.
Războiul seamănă cu cruciadele
Împotriva teroriștilor de tot felul.

Reușesc să compun pe cele 8 note ale gamei
Pentru grafomanii care repetă
Aceleași sunete: copy/paste.
Ei au un mesaj –
Cel al ipocriziei,
Un antisemitism pe față,
Renăscut din fașă.

Se uită un singur cuvânt.
Descoperiți-l!

De ce nu mă iubești

De ce nu mă iubești? – mă întreb,
Sau poate eu nu realizez.
Îmi amintesc doar
Greșelile tale,
Pe care nu crezi că le faci.

Lipsa dragostei nu se măsoară prin sex,
Ci prin atenție, zâmbet, aprobare... dăruire?
Mi-am cumpărat singură toate lucrurile
Pe care mi le doream:
Verigheta de diamant, nunta luminii.
Tu nici măcar nu ai observat
Că făceam toate acestea
Ca pe un fel de răzbunare...
Sau poate să te atrag,
Ca-n prima zi!

Am vrut să-ți arăt exact
Ce nu ești în stare să faci.
Metafora exilului trăită alături de tine,
Trecând unul pe lângă altul
În aceeași casă,
Mare, grea de întreținut,
Din beton și flori!

Se poate spune că fiecare are viața lui intimă,
Sufletul lui?
Și totuși, în moarte pleci singur,
Poate pe drumuri diferite.

Ceasul face tic-tac
Pe timp de război
Și pentru noi.
De ce să denunț un fel de nefericire
Care se adună visând?
Mă aflu mereu în casa copilăriei,
Propag neadevărul,
Arunc cu pietre?

Am totul. Oare mint?
Ascult aceleași concerte
Sau vizionez aceleași filme,
Repetitiv, în ebraică.
Lucrurile sună altfel.
Citesc rândul doi și fac rezumate mentale.

Nu-mi mai spun nimic
Nici stelele, nici luna prefăcută,
Din ce în ce mai roșie,
Mai dureros afectată de război,
Înconjurată de avioane cu bombe.

Doar ciorile croncâne continuu,
Ca și cum nimic nu s-a întâmplat.
Antisemiții pândesc pe la colțuri,
Din toate părțile.
Când vor fi islamizați,
Cu curul în sus,
Își vor da seama că e prea târziu.
Ochii lor sunt paradigme-model.
Aștept. Aștept. Aștept.

Negocieri pentru ostaticii noștri

Nicio pasăre pe cerul albastru
Nu poate zbura între avioane, tancuri
Sau drone-rachete,
Nici din cauza zgomotelor răstălmăcite
Și de noi,
Mai ales când ostaticii sunt deja aduși morți în țară.

Noi am distrus betoane,
Tuneluri fără sfârșit,
Negăsind decât trupuri în putrefacție,
Identificate cu greu!
Oare mai au față?

Serial de lungă durată,
Dar real, fără speranță!
Îmi îngădui să visez sub pastilele adormitoare.
Poate mâine dimineață va fi un fel de pace,
Cu garduri noi.

Dușmanii s-au pregătit ani de zile,
Doar să reediteze Holocaustul,
De neînchipuit.

De 76 de ani suntem o țară cu numele Israel.
Dușmanii de pretutindeni vor libertate pentru
terrorism,
Dar nimeni nu-i primește
În casa lor.

Se negociază pământul nostru de mii de ani,
Ultimatumuri, râdem unul de altul.
Pozele ostaticilor fluturate în piața Tel-Aviv
Nu sunt transmisii directe,
Doar o mulțime împrăștiată
Cu furtunul cu apă!

Sodoma și Gomora e pe aproape.

Descoperire

Într-o zi, lumea se va schimba
Într-un agregat de construcție.
Excavatoarele vor lucra continuu,
Aruncând molozul necesar unei noi renașteri
De oameni neviolentei.

Într-o zi, eu nu voi mai fi
Să vă atrag atenția
La pericolul care vă pândește.

Chiar acum, deschideți ochii, larg!
Istoria se repetă
Cu perseverența unui cataclism,
Nebănuită omului de rând.

Nu căuta diferența.

La noi se urează simplu:
Să trăiești până la 120 de ani!

Ne/poezia se scrie din nou,
Prin război continuu,
În Israelul-insulă.

Se vede clar orchestrarea teroriștilor
Să ne șteargă de pe fața pământului.
6 milioane nu au ajuns în Holocaust!

Dar există o victorie:
Le-am deschis ochii lumii întregi –
Antisemitismul colcăie din naștere
La unii, ajutați de banii trimiși
Din zona petrolului.

Totul se cumpără!
Ostaticii noștri, răpiți pe 7 octombrie,
Probabil nu au supraviețuit.
Iar noi am distrus betoane armate,
Tunelurile șobolanilor, degeaba.

Acuși vor trimite baloanele păcii spre noi,
Precum în trecut,
Arzându-ne câmpurile verzi, înflorite!

Metafore sub cerul albastru

Lumea se schimbă
Sub ochii noștri.

Mi-aș dori să nu trăiesc
Sub tensiunile zilei.
Eclipsa totală la Haifa –
Până și cerul răspunde diferit.

Plouă în aprilie cu lacrimi de părinți,
Șiroaie care-și primesc soldații
Direct în dulapurile morții.
Rămân familii destrămate, tinere,
Văduve cu copii sugari.

Gândurile mele, fără logică definitivă:
Cum să te trezești mâine,
Într-o zi care seamănă cu cea trecută?

Război fără speranțe,
Atacați de islamişti teroriști.
Din timp orchestrată,
Acțiunea lor de a ne distruge
Din toate părțile.

Cum să ne apărăm
Sub cerul albastru,
Înecat de drone cu explozibil?

Ne ard pădurile, câmpurile, visele.

Diferențe

Optimismul nu mi-e în sânge.
E posibil ca în fiecare zi
Să-mi retrag cuvintele apărătoare.

Nisipul doare precum amintirile,
Durerea celor pierduți.
Ostaticii sunt violați,
În funcție de vârstă,
Sau torturați de luni întregi.

Sinwar, islamistul, s-a înconjurat
De cadănele noastre.
Vrea să guste diferența dintre femeile evreice
Și cele islamice, violându-le în grup.

Chiar dacă sunt salvate,
Totul e o afacere fără acoperire.
Nu există cazuri de schimb suflet pentru suflet,
Ci doar liste absurde:
10 teroriști cu sânge pe mâini,
Eliberați în schimbul unui ostatic.

Noi ne gândim la Moise,
Care a dus poporul evreu
În țara promisă de Dumnezeu!

În Coran, Israel e pomenit
De 73 de ori, nu Palestina.

Suntem atacați din trei părți,
De jur împrejur,
De 120 de milioane de dușmani.

Oare ce înțelege lumea,
Când aici sunt 3 milioane de palestinieni
Cu buletin israelian?
Conviețuim. Spitalele sunt conduse de ei.

Chiar săptămâna aceasta,
Soțul meu, internat la Spitalul Carmel,
A fost ajutat de medici vorbind limba arabă.

Haifa e plină de diversitate,
Așa cum România e despărțită de Moldova.
Dar la noi, jumătate din țară e deșert.

Fapt divers

Toți comentează la știri,
De parcă ar fi la un meci de fotbal.
Se marchează un gol...
Încă un soldat a căzut la datorie,
În sudul Gazei.

Cel cu câinele care mirosea explozibilul
Sau căuta ostaticii noștri
A fost prea târziu...
Mai sunt vreo 11 răniți nementionați.

Numele câinelui nu s-a spus la știri,
Fiindcă în 10 secunde
Trebuia să intre reclama la televizor.

Viitorul

Lacrimile curg, dar nu plâng.
Le înghit
Și te scufunzi în tine.

Te regăsești greu,
După primul sunet al alarmei
Sau zgomotele bizare –
Tancuri zburătoare,
Păsări speriate.

Nu e loc de ego,
După Nichita.
Plâng de bucurie uneori,
Mai ales când văd zâmbetul
Unui nou-născut.

Atunci poezia nu-i făcută –
Soldatul ține sugarul în brațe:
E viitorul.

Coșmarul

Mereu același vis:
Case distruse, oameni evacuați,
Deplasări de trupe, explozii.

Norocul mă urmărește totuși.
Sunt dragon.
Sper să trecem anul acesta,
Primind doar înțelegerea
Celor care ne susțin.

Noi suntem atacați de organizații teroriste,
Nu ei – cei care vor o țară
Gata făcută.

Dovada bucuriei de a ne apăra:
Suntem puternici, vom reuși!
Holocaustul nu se va repeta.

Coșmarul e permanent.
Atacați și din interior,
La Ierusalim, templul nostru și al creștinilor,
De intrușii teroriști islamici,
Gorile umane,
Care vor doar să ne ucidă.

Cleptomani, violatori,
Au ars trupurile femeilor noastre
Pe 7 octombrie.

Nici Eurovision-ul nu ne primește
Dacă ne plângem durerea.
Unde e dreptatea?
Unde e Șalom (Pace)?

Diapazonul morții

Un poem în proză,
Prea lung să fie înțeles
De amatorii care scriu cu rimă,
Cu flori și ghiocei,
Sau cu palatele altora în imagini feerice.

Sunetul dictează totul:
Ascultă tancurile care zboară
Pe cerul nostru ploios.
Dronele explodează în curțile oamenilor,
Oriunde.

Ascultă diapazonul morții la știri,
Ascultă pulsul inimii
Care bate pentru fiecare ostatic,
Pentru soldații care-și dau viața.

Oare cu ce rimează asta?
Trăim în acest secol primejdios, religios.
Unde e mărtisorul visat
Pentru cei care împletesc un șnur
Roșu și alb,
Cu pompoane?

Doar amintiri sub o zăpadă caldă.
Al nostru mărtisor e galben,
Asemenea Stelei lui David.

Nepoezia războiului

La prima vedere,
Totul pare foarte clar:
Ne luptăm cu morile de vânt.
Suntem sancționați dacă ne apărăm.

Zilele trec la fel,
În fiecare zi doi-trei soldați mor în Gaza.
Trei generații sacrificate
Pentru ca Bibi să stea pe tron.

Pe de altă parte,
Ostaticii noștri mai sunt în viață.
Ieri, doi au fost eliberați
De soldații israelieni,
Dar cu ce sacrificii?
Doi bătrâni argentinieni...
Să plângi sau să râzi?

Se întorc mulți soldați,
Atacați de viruși mortali.
Mă întreb de ce teroriștii au strâns saci cu bani
În tuneluri – dolari, șekeli –
Împreună cu armament ultrasofisticat.

Trimise dintr-odată spre Tel Aviv.
Acum cer ajutoare umanitare,
Pe care le vând...
Pentru „poporul lor refugiat.”

Răstălmăcesc fiecare lucru.
E necesar să înțelegeți:
Totul e putred.
Nu ca-n Danemarca.

Destine

Să te cuibărești în pat și să sperii
Că alarmele nu vor suna,
Că nu va trebui să fugi
În camera etanșă.

Țin minte: fiind turistă în Israel,
Prin anii '90,
Prima rachetă a căzut lângă Haifa.
A fost ca un cutremur
De cel puțin gradul 6,
Precume cel din Iași, în 1977.

Acum nu mai numărăm alarmele,
Nici bucățile de rachete
Distruse în aer.

Starea de război e în mine.
Frica pentru nepoții înrolați în armată
E constantă.
Și ei au un număr...

Refugiații din nord au fost la noi,
Și-au spălat hainele ore întregi.
Patru luni de provizorat,
Așteptând pacea...
Acorduri bizare.

Să eliberăm teroriștii din închisori.
Ei cer mii de persoane
Pentru un singur ostatic de-al nostru.

E absurd.
Oare de ce nu e clar
Că echivalențele se resping?

Sau cel puțin,
Liniștea pe care o merităm
În acest colț de lume.

Gorile umane

Gorile umane ne dictează viitorul.

Au luat ostatici cu sutele

Și au ucis cu sânge rece

Pe 7 octombrie,

De Simhat Tora –

Sărbătoarea noastră veselă, unică,

Distractivă.

Au tupeul să atace statul Israel,

Cel care apără locurile sfinte.

Mai mult, Hamasul islamic

A luat ostatic un popor palestinian,

Pentru a-și duce la îndeplinire

Atacul terorist.

Noi suntem urmașii lui Iisus.

Cum e posibil?

În țară sunt peste 2 milioane de arabi,

Cu care conviețuim,

Inclusiv alte naționalități creștine.

Sunt studenți care au studiat aici și peste hotare,
Dar nu fac armată.
Nu apără țara.
Doar acceptă și așteaptă...

Oare ce așteaptă?
Oare ce gândesc?

Gorile umane ne dictează supraviețuirea,
Construind de ani de zile
Tunelurile morții.

Reclamă

Nu știi cum să încep povestea războiului.
Copiii mei sunt evacuați din casele lor,
Stau într-un hotel la etajul opt,
Iar camera etanșă e sub cota zero.

La alarme, nici măcar nu ajung.
Au părăsit casa din nordul Israelului,
Unde cad puzderii de rachete,
Trimise din Liban –
O altă organizație teroristă,
Ca în Gaza.

Ostaticii sunt ținuți în tuneluri
De la 7 octombrie.
Pacea nu se întrevede.

Cei evacuați vin la noi,
De la Kineret la Haifa,
Să mănânce mâncare gătită.

Nepoții sar pe oalele de pe plită,
Curioși să vadă ce am pregătit.
Ascultă alarmele,
Ca și noi,
Sau exploziile inerente.

La știri, alți soldați mor,
Dublând numărul ostaticilor din Gaza.
Generația nepotului meu,
De peste 20 de ani,
E aproape distrusă.

Mulți răniți.
Discuții politice.
Bibi nu cedează.

Ieri au murit 24 de soldați în Gaza.
Și tot așa...
Greșeli militare,
Nepregătiri pentru catastrofe.

Poporul ales să sufere.
Povestea nu are sfârșit.

Nu mai am cuvinte

Nu mai am cuvinte
După discursurile umilitoare,
În care cedăm 140 de ucigași din închisori.

Pe 7 octombrie,
A murit ceva în mine.
A secat cu totul.

Să iei ostatici sugari?
Cu ce au greșit ei,
Când nici măcar nu știu să vorbească?

Islamul are ideologia să ne omoare?
Doar suntem veri...

Fără răspunsuri, fără grai, fără inimă.
Vom rămâne astfel mult timp.

Ni s-a dat o țară
Înconjurată de 120 de milioane de arabi!
Trebuie să recunosc:
Planul lor nu a reușit.

Nu ne-au ras de pe suprafața pământului.
Dar noua generație,
Cea a nepoților mei,
E sacrificată.

De ce am venit aici?
Am vrut să-i salvez,
Să mă simt o mamă
Pentru poporul evreu!

Doar Iisus a murit evreu.
Ce avem noi cu Allah-ul lor,
Care cică apăra creștinismul din Gaza?

O ultimă șansă

Dacă cei răpiți din Israelul nostru drag
Sunt sufocați sau împușcați
În tunelurile morții din Gaza,
După ce teroriștii musulmani
Au ucis cu sânge rece,
La o petrecere muzicală în plin câmp –

1400 de turiști, evrei, copii...
350 de soldați,
Doar pentru a-și satisface pofta de sânge,
Precum în filme,
Decapitări, arși de vii –
E deja prea mult de descris!

Aceasta le este cultura.
Au învățat din filme violente,
Încă de la sânul mamei.

Atunci le vom trimite și noi cadavrele
Celor din închisori,
Pătați cu sângele nostru nevinovat –
Cuțitarii, pistolarii și tot neamul lor –
Cadou!

Israelul este o țară dăruită de Dumnezeu,
Unde toate religiile trăiesc în pace,
Aici, la Ierusalim.

Supraviețuim

Supraviețuim,
Sechestrați pe o insulă.

Zborurile au fost anulate.
Numai celebritățile circulă,
Cu avioanele lor personale.

Privim cerul plin de tancuri zburătoare.
Ostaticii răpiți din Israel
Sunt în tunelurile din Gaza.

Nu avem unde pleca!
Ucraina, în război,
A avut unde să fugă –
Cel puțin femeile și copiii.

Noi, dacă suntem în război,
Suntem sechestrați aici,
Unde am construit o țară pe nisip.
Teroriștii o vor de-a gata,
Fără evrei...
Ne împușcă precum naziștii.

Vor un nou Holocaust.
Sub același cer,
Unii ne condamná,
Fără habar ce înseamnă
Să păstrezi o țară sfântă,
Dăruită de Dumnezeu.

Colțul de la masa rotundă

Privesc atent la cei din jurul
mesei mele rotunde
dintr-un colț cu multe umbre,
nepoții toți mănâncă încet
mereu același lucru:
cartofi prăjiți și șnițele
în ziua asta lungă...
dar clară fără alarme fără emoții
o pauză sau
întrerupere din războiul fără sfârșit
Privesc cu ochii bunicii - viitorul incert -
și tac tac
Nepoții râd, gesticulează
sunt fericiți!

Poker

Vor fi tratate de pace de către cei care refuză să vadă realitatea.

Teroriștii vor avea din nou timp să se înarmeze.

Ostaticii care mai sunt vii vor fi negociați ca pe piața de carne.

Nimic nu e logic, dar așteptăm cu sufletul la gură,
între alarme, tancuri și avioane pe cer.

Păsările sunt foarte puține...

Câte un uliu care e luat drept dronă iraniană, irakiană,
din Gaza sau dintr-o altă țară ostilă...

Probabil va fi pulverizat ca și celelalte.

Nimic optimist în poezia vieții.

E clar că mâine alți soldați vor muri pentru patrie,
iar cei care negociază vor avea mult timp
să se legene în fotolii
până după alegerile din singura țară din lume
care joacă poker cu noi.

800 de soldați căzuți la datorie...

Nu este zi să nu apară la televizor,
10 secunde doar, pozele lor.
E voie să anunțe publicul care stă cu ochii pe știri
zi și noapte...
Văduvele plâng, familii îndurerate...
Pentru greșelile conducerii
care nu au prevenit atacul teroriștilor
din 7 octombrie...
Să respirăm între alarme
cu acest popor covârșit de atacuri
cu armament sofisticat...
Iar dușmanii care nu înțeleg
că doar ne apărăm...
Sper că vor înțelege într-o zi.
Israelul nu e Palestina...
E stat declarat în anul 1948!

A fi uman

Într-o zi lumea se va schimba,
Un agregat de construcție,
Necesar unei renașteri
Cu buldozere și lopeți,
Ca după un cutremur devastator.

Într-o zi lumea se va trezi
În comuna primitivă,
Spălând rufe la râu,
Cel descoperit în apropiere.

Într-o zi, de-a pururi,
Ne vom globaliza,
Ca și cum am fi
Pe o altă planetă, nedefinită,
Nedescoperită încă,
Dar cu o floare de colț pe un munte,
Nedevastat de armele umane.

Repetiție între alarme cu ghicitori

Ping pong
Cu rachete.
Asta jucăm zilnic.
Mor oamenii fără noroc,
Suntem la voia lor; teroriștii sunt fără număr.
Ne lăudăm de reușite
De o clipă, apoi uităm totul,
Pentru că nu-i nicio scăpare
Din plasa-păianjen a vecinilor ucigași.

S-au perfecționat ani de zile,
Ne trimit păsările răului puhoi,
Purtând în gheare bombe incendiare.
Ne-au dus de nas ani de zile
Cu baloane colorate
Ce ne ardeau câmpurile roditoare,
Cu fructe pârguite și legume verzi.

Dar nu avem timp să visăm între alarme,
Experimentați,
Purtând stindardul urii
Către poporul evreu,
Uitând chiar de propriul popor arab,
Conlocuit cu noi!

Amenințări bizare ne chinuie mereu.
Copiii sunt la școală,
Fugind sub bănci, în locuri
Ce par de ajutor.

E altă zi împărtășită de bunica din mine
Cu 8 nepoți, din care 2 în armată.
Așa cum ne e norocul, vom fi biruitori,
Nu vom lăsa inamicul
Să doarmă pe un pat de flori,
Ci îngropați de vii în buncărul lor.

Nu ai înțeles

Nu ai înțeles ce e dezamăgirea,
Rimă falsă
Sau umilirea...
N-ai înțeles că nu ajunge
Să fi carismatic.
Obosești chiar tu
În acest joc fără acoperire.

Nu ai înțeles ce înseamnă să prinzi
Rădăcini adevărate,
Să nu te fofilezi în țări albastre
Pentru supraviețuire.

Nu ai spus „Nu” când trebuia,
Locul tău, rămas liber,
A fost repede ocupat!
Nu cred că dispărând de pe internet
Vei fi aclamat din nou.
Uiți un lucru:

Soldații care au murit pentru țară,
Acum... în 9 luni nu s-au născut prematuri...
Au anunț la știri de 10 secunde:
„zl, grade, număr și față zâmbitoare!”

Nicio victorie, doar enumerați...
Se mai numără rachetele trase spre noi
Și câte fronturi avem: 7.
7 octombrie!

Partea a doua: Corespondențe

Draga Bianca,

Te-am citit cu mare emoție în aceste zile, în care nu sunt în stare să fac nimic, decât să urmăresc imaginile și știrile din Israel și să mă gândesc la voi, prietenii mei de acolo.

Te îmbrățișez cu drag,
Ana Blandiana



O generație care începe să aibă istorie

Coperta romanului „Vieții mele” de Bianca Marcovici, reproducere după un peisaj de Paul Klee - acele ceasului arătând ora 12 și săgeata, ținta propusă în zori - rimează cu titlul, argumenta editorul său, Adrian Grauenfels. Cartea este o frântură din existența primei generații de evrei români de după război. Senzația oralității, confesiunile dezinvolve recrează momente din viața unei familii evreiești ieșene care se hotărăște să prindă ultimul tren pentru Alia. Odată decizia luată, își strâng bagajele trei generații: bunici, copii, de-acum adulți, nepoți de vârsta bacalaureatului care, odată ajunși în Israel, își fac stagiul militar, sistemul cel mai eficace de integrare în viața israeliană.

Pentru bunici, preschimbarea din evreu al diasporei în israelian nu este atât de simplă. Odată cu trecerea timpului, părinții rămân în retrăirile Biancăi Marcovici. Cartea este făcută din așchii de trecut și mult prezent. Oricum, nu este memorialistică în sensul clasic. Copiii sunt, azi, tineri pensionari. Nepoții au, la rândul lor, copii. Adevărul existenței israeliene macro nu are nimic idilic: bombardamente, adăposturi, măști de gaze. Există discrepanțe între haredim și seculari, așkenazim și sfaradim. Există derapaje de comportament social, indiferent de mediul de proveniență.

Dar autoarea găsește puterea de a da cu tifla necazurilor: care nou-venit ajuns în Israel la vârsta maturității s-ar putea adapta altfel? Copiii născuți în Israel nu cunosc altă

realitate. Părinții se duc la serviciu, la șuk, fac concedii în lumea largă. Cei din Aliaua română se bucură să revină în România. Soții Marcovici nu fac excepție. Proza și poezia Biancăi Marcovici sunt surori. Amândouă se nasc din reverii cenzurate de pragmatism, robustețe, ironie și autoironie în momente de viață nu prea vesele. Este prins fundalul social din România înainte de '89: lipsurile, umilințele, frustrările. Laitmotive: Iașiul și Haifa, cu străzi, case, oameni; prietenii; duritățile unei profesii deloc ușoare: inginer constructor.

Paradoxal, abia în afara României, autoarea ajunge să-și dea măsura, angrenată în procesul de recuperare la literatura-mamă, de după '90, prin Asociația Scriitorilor Israelieni de Limbă Română, ICR Tel Aviv, Uniunea Scriitorilor din România. Fragilă și puternică, Bianca Marcovici ilustrează adevărul legăturii indestructibile cu țara natală a celor din Aliaua română, fie și printr-o pagină de jurnal, butonând telecomanda să prindă TVR Internațional. O carte scrisă în pandemie, cu toate distorsiunile sufletești trăite de fiecare. Nota tonică se infuzează din sentimentul perspectivei urmașilor în Israel, cu toate obstacolele pe care Israelul le are de înfruntat.

Iulia Deleanu

* Bianca Marcovici, *Romanul vieții mele*, proză și poezie, Ed. Saga, 2021

Caruselul

Poezia se transformă în nisip într-o lume paralelă, niciun eveniment optimist, nicio scăpare în lumea viselor, pentru că azi-noapte s-a tras cu arma sub geamul meu... ucigașii au imunitate.

În caruselul amintirilor, mintea noastră frământă cu atât mai mult cu cât experiențele ne adună și sfoara vieții se învârtăște în jurul axei lumii. De ce? Pentru că din sertarele memoriei, asemeni unei oale care fierbe uneori chiar lent sau la foc încins, începe să reverse peste buza ei spuma îndestulătoare a aromelor și gustului care ne dorește aprecierea. Așa și mintea reîncepe a analiza ceea ce am văzut sau auzit, tot ceea ce simțurile noastre au acumulat în timp și reîncepe a analiza, a separa răul și binele vorbelor și faptelor prin care am străbătut spațiile și timpurile ce ne-au fost hărăzite.

Scriitorii, cei dăruți cu har, nu sunt doar înțelepții satului de odinioară care prin mânuirea cuvintelor deschideau respectul comunității, ci, azi, își revarsă trăirile într-un real roman al vieții cu bucuria destăinuirii. Proză sau vers, muzica gândurilor lor se vrea revărsată. Astfel, minunata artistă, Bianca Marcovici, deschide pentru noi pagină după pagină expresia analizelor celor întâmplare în timp și care i-au marcat răspunsul focului său intens. Poveste după poveste, amintire după amintire, scriitoarea delectează ochii cititorului cu imagini surprinse din anii petrecuți odinioară în Iașiul de obârșie și de aiurea, bucuriile și ororile lumii în care trăim, toate spunându-ne o înșiruire aparent distonică, dar care în totalitate

reflectă ceea ce este Bianca Marcovici, un om care și-a făcut datoria față de sine, familie și societate.

Deși recunoaște că „Nu mai am răbdare să întind cuvântul precum rufele pe sfoară!” (p. 5) și în sinea sa: „Par un om de pe altă planetă” (p. 8), autoarea descrie întâmplări și drame din realitatea imediată. Personaje feminine, mai întotdeauna surprinse în suferință, Fanny, Linda, Tania, Gaby sunt ursite să trăiască și să răzbească. Descrierea acestor personaje amintește de marii scriitori ai lumii, culorile, vestimentația și prezența lor sugerând caractere: „O fată brunetă, plinuță, de statură potrivită, cu ochii negri, cu toate că tatăl ei avea ochi albaștri puternic conturați, ca un artist de cinema. Mama ei era brunetă, tot micuță și plinuță, dar, în plus, avea o voce ca de bărbat. Uneori, i se vedea destul de conturat o mică mustață” (p. 11) sau „Era mai frumoasă ca înainte, șatenă, cu ochii mari, păr tuns franțuzește, rochia albastră mulată pe corp, slabă ca un manechin și foarte înaltă. Doamnă în toată firea, dar cu un surâs amar pe buze!” (p. 16). În schimb, personajele masculine sunt permanent demne de a fi exemple ale răului – Ronny, Sorin.

Nu se poate (și aș simți intuitiv și în profunzime și în versurile scrise nu doar în acest volum), deci nu se poate să nu remarcăm modul în care sufletul zbuciumat al jurnalistei sub acoperire descrie mișcarea caruselului, a roții timpului, așa cum este ea profețită. Impresiile de călătorie definesc și împlinesc narațiunea scriitoarei. Dacă în prima parte a volumului asistăm la fragmente de proză scurtă, relatările concrete din periplul românesc o determină să se întoarcă mereu în Haifa - „Aici îmi clădisem culcușul, îmi găsisem identitatea pierdută!” (p. 50). Și totuși cine poate uita Iașiul, de cele mai multe

ori devenind în timp locul de pelerinaj, în ciuda faptului că „cel mai greu este să începi sau să renunți, lucruri extreme, dar decizionale, îți pot schimba destinul! Să încep o poveste adevărată pornind de la o zicală: «dacă-ți schimbi locul, îți schimbi și norocul»” (p. 61) și nostalgia, familia, evocările devin știmate în amintiri și simfonii ale sufletului.

Redau câteva pasaje lirice de extraordinară realizare scriitoricească atât ca valoare spirituală, cât și ca fel de a transmite prin cuvântul scris a trăirilor de care aminteam. „Poezia nu este o decizie subtilă/ De a scrie într-un passe-partout/ Nici de a urmări norul din pictură” (88). Îndemn la lectură. Lirica lui Bianca Marcovici devine uneori o licoare de iubire în interiorul unei drame globale, un reportaj înălțător, dar crunt în adevărul relatat: „Omul orchestră este poetul din mine!/ Nu văd peretele rozal Silviei Plath... nici/ rădăcinile noastre arse din aerul lui Celan, sau poate tulpinile/ ... sau poate manuscrisele de la Marea Moartă/ scrise cu sânge.../ omul orchestră cântă la orice instrument/ Imită perfect toate sunetele, reacționează la toate e-mailurile spre infinit/ sau acceptă curbura spațiului lui Mahler... sau Andantele lui Bruch.../ Dar acordurile sfinte sunt în mine, le revăd în nepoți!/ Doar sunetul/ ambulanțelor îmi reamintește de pandemia fără de sfârșit,/ oare care va fi prețul final pentru omenire?/ Doar Paganini ar fi știut răspunsul... el a cântat pe o coardă... sol, sol, sol!” (127).

Cum poate un cititor să descrie, relateze, incite vraja unui astfel de volum care este viața perpetuă, caruselul teleportării între Haifa și Iași?

„Aș putea să rup toate manuscrisele/ Aruncate în valiza cea mare din mansardă,/ Ușurând viața copiilor mei/ Și

mai ales a nepoților mei,/ Care nu citesc românește.../
Este tot o mămăligă, zic-/ Aici la Haifa... natală a «celor
șapte coline»,/ «la cinci drumuri» la Iași!/ Parcă mai știu
unde sunt?/ Doar vioara mea a mai rămas mărturie/
undevea sub un pat la Iași.” (p. 100).

Cu toate că strunele viorii sale vibrează într-o armonie perfectă în proză, poezia o reprezintă pe Bianca pentru totdeauna. A scrie în partitura lirică este un dar nativ. Concentrarea imaginilor denotă o rezonanță al cărei mister este un tezaur pe care îl intuim, îl percepem și apreciem, dar care nu-ți poate da căile prin care poeta cochetează cu arcanele Adevărului Suprem.

Mulți dintre noi, schimbând apa din celulele noastre, provenite din locurile unde ne-au alăptat mamele noastre, pierdem echilibrul gândirii, însă adaptabilitatea de a fi veșnic călător, nu numai terestru, ci și printre astre, croșetându-ne visele în meșteșugul cuvintelor, este marea taină pe care ne-o împărtășește în scrierile sale Bianca Marcovici.

Acad. Liviu Pendefunda,

* Bianca Marcovici, Romanul vieții mele, editura
Saga, Israel
sursa: Revista Contact internațional

Bianca Marcovici: „Cartea vieții mele”

Seara literară dedicată poetei Bianca Marcovici, personalitate deosebită a vieții sociale, care aduce o contribuție de seamă în diversificarea modalităților literare, a onorat instituția organizatoare, Institutul Cultural Român. Prezența poetei la orice manifestare în Israel, sau în România natală, aduce o notă originală. Atât eu, cât și regretatul meu soț, cronicarul Liviu Moscovici (z”l), pe care Bianca Marcovici îl numea „prieten și martor al reușitelor ei poetice”, ne bucuram de fiecare apariție literară a acestei triple profesioniste: poetă, violonistă, ingineră și, ceea ce îi dă mari satisfacții- bunică iubitoare.

Acum câtva timp am citit cu emoție și interes, cartea autobiografică al Biancăi Marcovici.

Îmi amintesc cu nostalgie primele ei apariții la Iași, la Cenacluri literare, la Muzeul de literatură și la alte manifestări literare. Era mereu o prezență marcantă, o ingineră care-și făcea loc în viața literară ieșeană, în cercul poezilor, sau în orchestra Comunității Evreilor din Iași, condusă de Izu Gottescu. De la început Bianca Marcovici este remarcată ca un mesager al poeziei moderne.

După ani ne-am revăzut la Haifa, orașul căruia poeta îi închină versuri, dovedindu-și dragostea pentru acest oraș devenit apropiat sufletului ei. Scriitorul Celan remarcă: „rădăcinile noastre sunt tăiate”. Dar Bianca Marcovici a prins rădăcini în Haifa. Acolo și-a găsit identitatea pierdută.

Am urmărit evoluția ei de la an la an. Am în biblioteca

mea multe volume cu versuri ale poetei mereu îndrăgostită de poezie și am regăsit progresele realizate peste ani.

Iată că acum Bianca ne emoționează cu o carte autobiografică: "Cartea vieții mele". Cuvântul înainte este semnat de Editura Saga. Ca orice artist, poet, muzician, Bianca Marcovici își pune după încheierea volumului, o serie de întrebări. Cartea adună zeci de ani de activitate poetică. Apar întrebări la care nu e ușor de răspuns: "Ce am realizat, ce mai este de adăugat, de cizelat?"

Volumul este ilustrat de cunoscutul pictor Paul Klee. Metoda lui de lucru este foarte originală. Pictura lui pornește de la un desen, pe care îl transformă în ulei. Așa se explică delicatețea liniilor pe care le-a folosit pictorul, realizând un peisaj liric. Nu sunt specialistă în pictură, dar am simțit că toate momentele m-au emoționat. Mai ales ceasul fără săgeată. Este semnul destinului. Problema destinului a preocupat pe mulți artiști. "Noi trebuie să funcționăm și fără săgeată"-afirmă pictorul.

Limbile timpului s-au mișcat puțin, dar scrisul Biancăi rămâne. Poezia rămâne pentru totdeauna. De data asta proza rămâne. Rămân însă și dezamăgirile și revolta pe care poeta le-a simțit deseori. Ea își manifestă graba de a-și rezolva toate problemele în cadrul timpului pe care îl trăim acum.

Are amintiri nostalgice legate de copilărie și tinerețe. Părinții îi permiteau să vizioneze serialul "Sfântul", la modă atunci, numai dacă lua note peste 7 la școală.

La 18 ani s-a îndrăgostit și la 19 s-a căsătorit. Ne povestește despre cununia religioasă care a fost pentru cuplul Marcovici moment de mare fericire.

Poeta a ales să recurgă la implicarea cititorului în acțiunea cărții. Această metodă m-a atras și mai mult.

Amintirile artei se întorc mereu la vârsta tinereții, la legătura strânsă cu părinții. Îl regretă din suflet pe tată, care nu a apucat să-și vadă nepoții... Anul 1991, anul plecării spre Israel, a fost definitivă despărțire de tatăl iubit care rămâne în cimitirul din Păcurarii Iașului. Mama a venit cu restul familiei în Israel. După un timp și-a găsit și ea odihna veșnică în nisipul fierbinte al Țării Sfinte.

Poeta s-a acomodat greu cu tot ce însemna Israelul, înconjurat de dușmani. Simte o nesiguranță în ce privește conviețuirea între arabi, musulmani, ultra religioși, așkenazi, sefarzi, creștini. A reușit să-și ia carnet de conducere, și, ce era o mare realizare, și-a găsit o slujbă de inginer unde făcea față cu cinste. Poeta se autoironizează: „Eram analfabetă cu diplome în buzunare”.

Reușea totodată să scrie poezii în românește, inspirate de situația de început, de războaie, de starea de tensiune, iar acum, în zilele noastre, de acest infernal Coronavirus, care treptat distruge omenirea. Distanțarea apărută este imposibil de suportat. Mai ales pentru Bianca Marcovici, ca poetă, și mai ales ca bunică, ce nu-și poate vedea nepoții. Apar probleme pe care nu le cunoșteam: carantine dese, valurile de pandemie, problemele vieții de fiecare zi, dar și asigurarea locurilor de veci cu care a avut de rezolvat o problemă destul de neplăcută. Bianca trăiește ca noi toți, cu prezența pandemiei, cu toate variantele bizare. Ne fotografiem. „Fotografiile sunt folosite ca să ne dovedim unii altora că trăim” - sunt cuvintele poetei.

Poeta și violonista nu se simte acomodată nici acum, când până târziu în noapte e obligată să asculte muzică necunoscută și neînțeleasă, pe tonurile cele mai înalte. Ea însă nu s-a lăsat. Le-a făcut concurență cu muzică simfonică.

Familia Marcovici a încercat pe toate căile să se apropie de nepoți, să-i invite la ei cât mai des. Copiii se plictiseau fără prieteni, fără veri și verișoare. ”Nu reușeam să fiu pe recepția lor”, se plângea Bianca.

Câteva capitole sunt dedicate unor prietene. Bianca are cultul prieteniei. Ajută oricând, pe oricine este în impas. O primă povestire poartă numele eroinei principale: „Linda”. E o poveste tristă a acestei prietene care locuiește la Iași. Situația în familie părea liniștită, dar, după revoluția din 1989 totul ia o altă întorsătură. Bianca a ajutat această familie, dar norocul nu a fost de partea lor. Linda s-a căsătorit, dar soțul era un escroc de clasă. Au divorțat după 3 ani, dar religia noastră i-a lăsat căsătoriți. El nu a fost găsit vinovat, ci Linda, pentru că nu avea copii. Divorțul civil îl câștigă tot soțul, ca și mașina cumpărată de tatăl Lindei. Infarctul tatălui este urmarea acestui divorț.

După 20 de ani, prietenele s-au întâlnit la Eilat. Linda a refuzat orice ajutor și s-a rupt de familie, de prieteni. În fond, Linda rămăsese căsătorită cu primul soț. Nu fusese niciun ”Ghet” (divorț religios). Fostul se recăsătorise cu o româncă și au copii. Linda s-a întors la Iași. Sperăm să fie ferită de pandemie...

În povestirea ”Amintiri corozive” întâlnim din nou povestiri din copilărie. Autoarea locuia pe strada Elena Doamna, într-o curte mare, plină de copii. De ziua ei îi servea pe toți cu tort și cireșe.

De întâmplări cu ghinioane a avut parte și poeta noastră; A mușcat-o un câine, pare-se turbat. Au urmat injecții fără număr. Un salt de la etajul întâi i-a dovedit că totuși nu e pasăre... A urmat un gips pe care l-a tăiat singură.

Una din cele mai apropiate prietene, Tania, a avut și ea parte de suferințe. Soțul era pedofil. Avea cu el doi băieți care au fost duși la o școală specială. În continuare, un bărbat a jucat un rol perfid familiei. Venit ca turist din România, se introduce comod în casa familiei, lăudându-se că e priceput la toate. De fapt era un mare cleptoman. Era cleptoman de bani, obiecte, dar și suflete...

Alte întâmplări, din nou ale Biancăi: O tristă întâmplare descrisă în povestirea "Aterizare forțată". O aterizare forțată la spitalul Rambam, un rând pentru o consultație greu de obținut pentru un examen EMG.

Gândurile o duc la gropile din România și din Israel. Întorși din excursia la Eilat, totul a fost catastrofal; gropile din asfalt, un suc depășit ca dată, au fost urmate de leșinuri, stări de rău fizic, grețuri, o ambulanță care a preluat-o.

O altă prietenă (Vă spuneam că poeta Bianca Marcovici are cultul prieteniei), nou venită în Israel, își cauta de lucru. Era arhitectă, dar i se propuseseră munci diverse, incompatibile cu pregătirea ei: Îngrijirea unor bătrâne, unele paralizate. Familia avea doi băieți de vârstă școlară. Și, ghinionul ei: rămâne gravidă la 42 de ani. Soțul nu este de acord cu sarcina. Totuși Fanny nu renunță la sarcină. Și-a amintit de situațiile din România de pe vremea lui Ceașcă! Câte femei au murit atunci din cauza sarcinilor nedorite!!

O istorie interesantă este cea cu inelul de logodnă: Era vechi de la bunică, străbunică, mamă, etc. În capitolul respectiv autoarea are ocazia să povestească întâmplări din viața de familie: Inelul găsit, un ciorap pierdut și căutat cu disperare, anunțarea unei nașteri, poeta recent operată, și multe alte momente din viața de familie. O familie

frumoasă, reușită, cu înțelegere și bună voință.

Mi-au plăcut mult impresiile de călătorie, publicate cândva în revista "Viața noastră" la care scria și jurnalistul Liviu Moscovici (z"l). O revistă serioasă și bine condusă.

Mă gândesc cu plăcere și nostalgie la unul din cele mai frumoase locuri din România unde familia Bianca și Delu Marcovici au făcut o excursie la : Brașov și Poiana Brașov. Plăcută a fost și escalele la București, la „Intercontinental”, 1999. Ce se schimbase în România, se întreba familia Marcovici. Și bune, și rele. Dimineața au pornit cu un microbuz spre Poiană. Vremea era superbă. Escalele bine amplasate. În hotelul de 3 stele aveau cele necesare, mai puțin un geam care nu se deschidea normal, ci era un hublou care se deschidea prin balans de 30 de grade!

Poiana era la fel de frumoasă. Panoramă ca în Elveția. Au plăcerea să respire aer neviat. Au cumpărat ziare, reviste. Și aici nu există două reviste care să nu se beștească între ele. Nu este consemnată însă prezența unei poete originară din România, sosită în vizită în țara natală.

A doua zi, o plimbare cu telefericul la Postăvaru, la 1635 m.

La Brașov au loc întâlniri plăcute: vecini din România, familia Doctorului Pandelli. Sau poeta Martha Iszak din Sighetul Marmăției. Venise s-o cunoască pe poeta ieșeană Bianca Marcovici. Cele două prietene stau de vorbă pe hol ore în șir. Citesc împreună din revista "Poesis". Găsesc articole despre problematica Holocaustului și a "Războiului din Golf", descrise de criticul Vasile Baghiu, cu date poetice din cartea Biancăi Marcovici, "Amprente".

Doctorul Pandelli era la un Simpozion. Finalul l-au

petrecut împreună la discotecă. Au dansat ca în tinerețe. Dar totul începe să fie neașteptat de rău: Bianca are un leșin, este preluată de o ambulanță. Diagnostic: Sindrom Vertigo. Sincopă. Este salvată de doctorul Pandelli. Situația devine tot mai gravă. Se anunță familia în Israel, este internată la Spitalul de Neurologie din Brașov cu diagnosticul „edem difuz occipital”. Seara ajung la Aeroportul Otopeni. De acolo a fost introdusă în avionul EL-Al. La Tel-Aviv este așteptată de o altă ambulanță. Fiicele și sora ei sunt cu ea. Călătorește la orizontală. Se trezește și...este acasă. Ambulanța oprește direct la spitalul Rambam. Radiografiile continuă. O chinuie o amnezie. Se vorbește ebraică, arabă, druză. Surorile alergau în toate direcțiile. Poeta s-a ridicat în picioare după aproape o lună...În sfârșit, se confesează că a devenit puțin mistică, religioasă, când totul atârna de un fir de păr.

O ultimă amintire din România, din timpul când a lucrat ca ingineră: Se afla în ”Sala calculatoarelor”. A apărut șeful de secție care i se adresează violonistei cu suflet de artist: ”S-au furat niște bani de la noi. Ți-am găsit dosarul tău și ne-am gândit să căutăm în geanta ta. Bineînțeles că nu au găsit nimic. Dar a doua zi a fost totuși chemată la Securitate, unde a fost supusă aparatului de detectat minciuni. Renunț să vă descriu cum a fost controlată. De altfel am aflat că era prima încercare de folosire a primului model de astfel de aparat. Renunț să-mi amintesc fragmentul.

Mai bine vă citez câteva versuri din poeziile talentatei poete Bianca Marcovici, pe care o felicit cu apariția romanului vieții ei și îi urez succese în continuare.

„Aș putea să rup toate manuscrisele/Aruncate în valiza cea mare din mansardă, /Ușurând viața copiilor mei/ Și

, mai ales, a nepoților mei./Care nu citesc românește....

„Aș putea compune- din nou-/ Mici piese pentru vioară,/ Dacă ar ține măcar unul din cei șapte nepoți/
Vioara visurilor mele, / Pe umărul drept al muzicalității!”

Poeta ne ia pe noi , cititorii, în lumea visurilor ei. Iar noi o urmărim până la ultima pagină.

prof. Gabi Moscovici din Hedera

Discurs la I.C.R. Tel Aviv

Stimată audiență,

Refuz să cred în trecerea conținutului cultural pe online, spune directorul Institutului, Martin Ladislau Salamon! La fel cred și eu! Mă bucură că, după aproape 4 ani, am fost reinvitată de către I.C.R. Tel Aviv. Scriitoarea Cleopatra Loringiu a rămas omul de legătură pentru toți care încearcă să păstreze moștenirea lirică din Israel, pentru care îi mulțumesc mult. Lucrând cu diaspora, empatie pentru marele public și, mai ales, pentru cei care trăiesc în zone izolate și pot urmări pe internet lumea pe care o admiră de aproape!

Cărțile mele sunt file de roman, paralele între două lumi sau poezie, adunate de-a lungul anilor, privite din unghiul de vedere complicat al dezrădăcinării mele împreună cu familia, la vârsta de 40 de ani, când am făcut „Alia” în Israel (1991, deci acum 30 de ani), unde am prins rădăcini - cel puțin - prin cei 8 nepoți vorbitori de ivrit. Mă simt ca acasă, sau în străinătate, când cobor în stradă și aud limbile rusă, arabă, ivrit... Cele două lumi paralele, România - Israel, se întrepătrund firesc cu cele ce am studiat: vioara, deci muzica... o limbă foarte grea, veșnic nouă! Chiar am înființat, în 1990, Asociația culturală România-Israel, filiala Iași!

Mai apoi, ca ingineră constructor, am continuat să lucrez, de aici și ideea de a-mi folosi cunoștințele arhitecturale în ceea ce scriu; coloana vertebrală a poemului are multe ramuri stufoase... și, nu în ultimul

rând, abordarea tuturor impresiilor din viața de zi cu zi, chiar pe timp de pandemie, cultivând chiar „banalul”... așa cum m-a sfătuit criticul Nicolae Manolescu la debutul meu în prima plachetă de poezie în revista „România Literară”: să cultiv banalul... deci cotidianul!

Sinteza cărților mele cuprinde și traducerea mea în ebraică, germană, franceză de către autori cunoscuți, unii decedați: Tomy Sigler, Radu Bărbulescu, George Astaloș, Nicole Pottie. Iar dintre critici: Răzvan Vancu, Ioan Holban, Iony Tuvia, Ioan Cristofor (m-a publicat de curând într-o revistă din Cleveland, Ohio), Ioana Vasilescu, dr. Lucian Zeev Herșcovici, dr. Paul Leibovici, Marha Eșeanu, Iulia Deleanu, Adrian Grauenfels, Mihai-Batog Bojenică, Grete Tartler, Nicolae Turtureanu și mulți alții, editorul ultimei cărți ebook („Romanul vieții mele”, ed. Saga, A.G.), antologii colective, „Izvoare”, unele numere sponsorizate parțial și de mine etc!

Legat de premiile primite aici și în România, sunt o mândrie, dar și o convingere care mă obligă; cred că o vreme trebuie să mă reculeg, să acumulez, să citesc, să mă regenerez, mai ales pe timp de pandemie, plus că am obligații mari pentru familie. Mai adaug chiar și titlul de Ambasador al poeziei la Iași ca o încununare a activității mele literare! Editura Junimea a fost și este editura mea favorită, unde am și debutat în anul 1985! Mentorii mi-au fost poetul Emil Brumaru, criticul Virgil Cuțitaru, poetul Nicolae Turtureanu, Lucian Vasiliu, poetul și directorul editurii Junimea și la Cenaclul Junimea (Daniel Dimitriu) de pe vremuri, unde am debutat!

Mai sunt cei care m-au receptat, cum ar fi poetul Cezar Ivănescu, la „Numele Poetului” din revista „Luceafărul”, și, nu în ultimul rând, am și o mică prezentare a poetului

Gheorghe Tomozei! Am colaborat la multe reviste, antologii colective sau, mai actual, „Alternanțe”, din Germania (Eugen D. Pop este un traducător filosemit al lui Kafka, iubit de mine; proza sa absurdă te împiedică să nu descoperi capătul labirintului), chiar în ultimul număr din decembrie, la fel și „Vatra Veche”, Tg. Mureș (Nicolae Băciut), „Scriptor”, Iași... și multe alte reviste de pe net care mi-au preluat materiale din blogul meu pe timp de pandemie...

Ca un bilanț anual, pot să spun că am citit poezia „Patria”, din cartea mea „Curcubeu peste Haifa”, la Comemorarea a 80 de ani de la Pogromul din Iași, la sediul Primăriei din Haifa, în prezența unor invitați ai Ambasadei Române, H.O.R. etc., în acest an! „Dincolo de coline”, noua ediție a editurii Junimea, mă bucură că se află în librăriile din România, și mai adaug că a fost expusă la Târgul de carte de la București! Iar „Romanul vieții mele”, carte ebook, a avut numeroase descărcări de pe net sau Facebook! TVR International a preluat interviul meu luat de jurnalistul senior Sandrino Gavriloaia! Ultima perioadă am fost colaboratoare permanentă la „Jurnalul israelian”, editura Saga.

Salutul junimist care mi-a rămas în suflet: „Intră cine vrea, rămâne cine poate.” Deci rămâne valabil și pentru Tel Aviv!

Bianca

Semnal de carte
ROMANUL VIEȚII MELE,
Editura Saga, Israel

Vine un timp când oamenii și, mai ales, artiștii simt nevoia să se uite în urmă. Ce am făcut? Ce am realizat? Ce mai rămâne de cizelat? Bianca Marcovici, prolifică autoare, poetă, ingineră și bunică, nu este ferită de întrebări existențialiste care apar în aceste momente, aflate pe axa timpului nostru. Cartea de față face sumarul câtorva zeci de ani de activitate. Nu există text care să nu necesite o refacere, o accentuare sau eliminări pe care înțelepciunea târzie le revendică.

M-am gândit să ilustrez acest volum retrospectiv (cu fiecare text pedant datat de poetă) cu o ilustrație a copertei semnată de marele pictor Paul Klee. Pictura datează din primele zile ale lui Klee la Bauhaus. A fost executată cu un desen transferat în ulei, o tehnică pe care Klee a dezvoltat-o în 1919 pentru a răspunde cererii tot mai mari de tablouri. Metoda îi permitea să înregistreze ideile și imaginile sub formă de desen și, apoi, să le transfere printr-o bucată de hârtie înnegrită pe un fond pictat.

Acest lucru explică delicatețea fragilă a liniilor pe care Klee le-a folosit pentru a înregistra peisajul liric și elementele arhitecturale pe suprafețele de culoare ale terenului - ca un desen pentru copii. În anul precedent, Klee a creat lucrări pe tema destinului, care a preocupat mulți artiști după Primul Război Mondial. Într-o zi de iarnă, cu puțin înainte de amiază, se profilează o catastrofă

cosmică. Un corp ceresc înflăcărat apare la joasă înălțime deasupra casei: ceasul din turn indică ora, este puțin înainte de 12:00, ceasul fatalității. Motivul săgeții lipsește; este folosit de Klee în tablourile sale până în 1924 pentru a indica direcția acțiunii. Ea a devenit un semn inevitabil al destinului și simbolul puterii magice.

Mai târziu, Klee avea să afirme concluzia sa: „[...] un simbol nu este în sine un desen pictural. Semnul unui acord asociativ trebuie, prin urmare, să fie depășit: Noi trebuie să funcționăm și fără săgeată.” Astfel că, arta dezmente timpul și eroziunea mentală a generațiilor care vin și pleacă. Dar tabloul unei epoci rămâne, scrisul Biancăi rămâne, doar limbile timpului s-au mișcat puțin înainte. Dar poezia, sentimentele, afecțiunile și miezul lor, sunt pentru totdeauna. La fel și revolta poetei pentru lipsuri, lapsusuri, dezamăgirile vieții:

„Am să scot din viața mea
Chiar și culoarea gri a asfaltului pișat de câini
Chiar și vinovăția din ochii mei!”

Despre toate aceste reluări corective citim aici. În același sens al mișcării acelor lui Klee, percep cartea Biancăi, care conține proză și poezie, trăiri care se dezvoltă de la simplu la complex, pline de un umor sănătos, extras din rădăcinile cele mai adânci ale evreului plecat cu multe speranțe, dintre care o parte se împlinesc, iar celelalte... rămân un subiect vital de împărțășit cu cititorul.

AG – Editor SAGA, Israel

Românește din Haifa *Ambasador al poeziei* *românești la Haifa*

Bianca Marcovici, născută Grimberg, a văzut lumina zilei la Iași și a publicat, până în prezent, nu mai puțin de 30 de volume. Preponderent versuri, dar și proză ori pagini de jurnal. Prof. dr. Lucian-Zeev Herșcovici din Ierusalim a afirmat că Bianca Marcovici este „poeta generației noastre”, deși ea scrie numai în limba română. Poemele sale au fost traduse și tipărite în ebraică, germană, engleză și franceză, fiind publicate și în numeroase antologii de poezie, reviste online sau periodice apărute cam peste tot, în lume, din Australia și Noua Zeelandă până în SUA și Canada.

Este membră a Uniunii Scriitorilor din România, filiala Iași, și a Asociației Scriitorilor Israelieni de Limba Română. Este dificil de enumerat toate premiile literare și diplomele primite în România, Israel, Germania sau fosta Iugoslavie. În 2015, orașul Iași i-a conferit titlul de „Ambasador al poeziei”, fiind și cetățean de onoare din 2001. Este stabilită la Haifa, are o familie mare și frumoasă și se mândrește cu cei opt nepoți.

Interviu cu Sandrino Gavriloaia, jurnalist senior TVR Internațional

SG: Într-un mail pe care l-am primit de la dvs. în timp ce mă documentam despre recentul dvs. volum „Curcubeu peste Haifa”, apărut anul acesta la Editura Junimea din Iași, îmi spuneți că „Întrebările sunt mai

grele decât răspunsurile! M-am născut și încă mai trăiesc.”
Ce ați vrut să spuneți? Sau ați citat dintr-un poem aflat în șantier?

BM: Criticul Răzvan Voncu răspunde mai bine ca mine în ultimul număr al Realității evreiești, august 2020, București:

La fel cum și Holocaustul reprezintă o permanentă și dureroasă legătură între evrei și Europa în care au trăit și s-au format, timp de secole, dar care a și încercat să-i anihileze, exterminând șase milioane de nevinovați în lagărele celui de-al Doilea Război Mondial: „SE VA ÎNDEPLINI încet, încet / Pe muzică de Wagner / cu imigranții care i-au invadat / pe cei din lumea întreagă, / verii noștri. / Pentru că nu ne-au vrut pe noi, / nici cărțile noastre pe care le-au ars, / nici muzica noastră care a fost ignorată, / nici ochii noștri albaștri care priveau / ochii lor albaștri, / în timp ce eram uciși milioane. / Nici limba noastră / cu amintea și KAFKA / studiind idișul!”

Bianca Marcovici este, în volumul de față, sfâșiată dureros de conflictul dintre lumea imaginației ei nemărginite, capabilă de viziuni diafane sau de o delicată supraviețuire a „universului mic”, domestic, și convulsiile prin care trece umanitatea: războaie, incitare, deplasări de populație, genocide periodice, molime. Multe (în special războaiele, incitarea și amenințarea cu genocidul) constituind nu ipoteze, ci realități de care se lovește zilnic cetățeanul israelian.

Poeta metabolizează tot mai dificil crizele pe care realitatea le impune, iar arta - vioara, pe care a studiat-o la Iași, poezia pe care o scrie la Haifa - nu mai este decât un panaceu provizoriu. Ea are efect doar în măsura în care imaginația este dublată de luciditate și de angajare.

Volumul al deplinei maturități creatoare, „Curcubeu peste Haifa” ne propune o poezie aspră, cu accente amare, în care se simte latura contestatară a personalității Biancăi Marcovici.

(Răzvan Voncu)

SG: După debutul editorial din 1985, au urmat repede alte două volume care v-au transformat într-un poet cunoscut al generației ,80 ieșene, cântați la vioară în Orchestra Comunității Evreiești, lucrați ca inginer proiectant în construcții, dar în 1991 ați plecat în Israel. De ce? Și de ce ați optat să vă păstrați cetățenia română, pe lângă cea nouă, israeliană?

BM: Cauzele sunt diferite, în primul rând fetele mele au fost oarecum atacate la școli pe linie antisemită, după 1989! Una din ele mi-a spus că se simte precum gândacul lui Kafka! Un alt motiv a fost acela că ne-am dorit să ne întregim familia, alături de sora mea și fratele meu! Așa că, soțul meu eroul împreună cu două fete , două mame și eu am pornit= o de la zero la Haifa făcând Alia, 1991! Aci hotărâsem să rup cu literatura dar scriitorul AL. Mirodan editorul revistei Minimum mi-a editat o carte de poezie: Revolta Sângelui, care a fost reeditată și la Iași, editura Cronica! Mai mult, am fost primită în A.S.I.L.R. și încurajată de Sebastian Costin, Șshaul Carmel, Sergiu Levin, Dan David! Cu toate astea am reușit după un an, primită și la Tehnion Haifa să mă pun la punct cu ingineria dând concurs la Societatea de electricitate, Haifa! Am lucrat aici 22 de ani iar soțul meu a reușit și el să lucreze tot aici 17 ani întreținându-ne familia, așa cum am scris, pornind de la zero curat, analfabeți cu diplome în buzunare, la vârsta de 40 de ani și soțul meu la 45!! Acum suntem pensionari ! Deci se remarcă o dublă

activitate considerând că scrisul și cele 30 de cărți plus premiile sunt doar un hobby la început, transformându-se în timp datorită situației țării noastre!

SG: Dubla apartenență v-a urmărit, cred eu, în mai toate cărțile dvs. Aș vrea să ne vorbiți despre această prezență simultană în două spații spirituale și literare atât de diferite. Este pregnant acest lucru și în ultimul volum de versuri, „Curcubeu peste Haifa”. Curcubeul dvs poetic leagă malurile sau separă apele?

BM: Curcubeul după cum cred că știți e de fapt un cerc... Malurile sufletului... e evident în cartea mea Opera Omnia, editura Typo Moldova sau în cealaltă editată la Junimea, Peste șapte coline unde eu răspund clar și poetic, nu rezum că nu e spațiu ce m-a determinat să scriu, inclusiv în rubrica mea Paralele de la Gazeta românească, Israel unde sunt jurnalistă de 6 ani și circulă On Line! Am adunat scriitorii sponsorizând revista Izvoare a A.S.I.L.R. alături de un colectiv select de scriitori unde am încercat să fac cunoscută opera scriitorilor israelieni de expresie română. Mai mult. la simpozioanele literare de la Neptun unde am fost invitată de două ori am mers pe aceeași linie, Întoarcerea cuvintelor, editura Cronica, lansată și televizată acolo! Spre ebraică am fost tradusă de Tomy Sigler ZL, în limba germana, Radu Bărbulescu, în limba engleză, Luiza Carol, în limba franceză de G. Astaloș. Referitor la criticii care m-au receptat și menționat în dicționare, nu pot să nu-l amintesc pe criticul Ioan Holban, sau Botog-Bușeniță Mihai, Grette Tartler, Lucian Vasiliu, Nicolae Turtureanu, Adrian Graunfelds, Carol Isac, și chiar Nicolae Manolescu la cartea mea de debut Invocații: a scris să cultiv BANALUL! Și așa am făcut.

Unul din mentorii mei a fost: criticul Virgil Cuțitaru sau Ioanid Romanescu, și nu în ultimul rând Cezar Ivănescu la Numele poetului în Luceafărul! Deci un Curcubeu pe care l-am ancorat cu toată puterea mea DIPLOMATICĂ! Acum sunt baby sitter cu navete la Rosh Hanihra și Cfar Saba să-mi ajut fetele la cei 8 nepoți, pe timp de corona, ELE lucrând de acasă...și încă mai trăim, dar sincer ne-am comandat piatra de mormânt să nu cadă problema asta pe capul copiilor!

SG: În Israel urmăriți TVR Internațional? Ce vă doriți de la noi?

BM: Suntem mereu în război, o insula înconjurată de dușmani! Am prins războaiele, camera etanșă... În loc să fim ajutați suntem scuipați de grupuri anti-semite, pe f.b. sau în lume! Avem o țară cât Moldova, unde toate religiile se unesc la Ierusalim!!! Piatra noastră din Zidul Plângerii, cea de 600 de kg, plânge mereu, ne adună lacrimile!!! Urmăresc TVRI, sunt abonată prin Hot, rețeaua de cabluri de la noi! După aproape 30 de ani sunt pe recepție! Acum, scriind cu un singur ochi... celălalt suferind o comotie, vă doresc La Mulți ani și puterea noastră de a supraviețui pandemiei și cerințelor sale, trebuie optimism și răbdare! Cum am scris eu profetic călătoresc cu un avion de hârtie...După ce am reușit, pe 15 februarie 2020, să fiu la Iași, la lansarea cărții mele, odată cu marea întâlnire pentru inaugurarea sediului editurii Junimea, unde a fost prezentă toată elita scriitoricească de la Iași și inclusiv primarul! Deci visul ca ambasador cultural mi s-a împlinit!!! Locul ales alături de Emini... Mihai Eminescu!

Curcubeu peste Haifa

Revista Asociației Scriitorilor de Limbă Română, „Izvoare”, a apărut în serie nouă - Tel Aviv nr. 6/2019-2020 și a fost distribuită gratuit online, prin amabilitatea poetei Bianca Marcovici. Printre oaspeții prezenți în paginile revistei amintite, se află anul acesta și inginera Martha Eșanu, bine cunoscută și apreciată ca jurnalistă de excepție. Ea a prezentat-o pe poeta Bianca Marcovici, amintind de evenimentul când aceasta a vizitat Iașul natal.

În cadrul Editurii „Junimea”, se desfășura a doua ediție a Colocviilor: „Junimea-Scriptor”, având-o ca invitat de onoare pe poeta noastră, care și-a lansat noul volum de poezii: „Curcubeu peste Haifa”.

Ea se va confesa în una dintre cele mai emoționante poezii: „Discurs pentru cei de dincolo”:

”Vin de departe de la peste 2000 de km de zbor, ca o pasăre migratoare / care se întoarce când cireșii au înflorit / (...) Vin de departe, de acolo unde marea se îmbină / cu muntele Carmel și soarele arzător care nu ne iartă / Îmbătrânindu-ne prea devreme / (...) Trăiesc între două lumi albastre, / Capitală Europeană, capitală Asiatică, / Amândouă promit mai puțină suferință / Și un dram de noroc!”

Am citit și eu cu admirație fiecare poezie din volumul „Curcubeu peste Haifa”. Cu acest volum, Bianca Marcovici ni se prezintă ca o poetă modernistă, fără însă a se despărți de tradiție. Se simte această caracteristică în multe dintre poeziile acestui volum.

Nu exagerez comparând și noua carte cu o bijuterie.

Așa am văzut-o, așa am simțit-o când am luat-o între mâinile mele, cu o infinită grijă și delicatețe. Poate și pentru că prezentarea grafică este pe măsura conținutului. Cartea este tipărită la Editura „Junimea” și a apărut anul acesta.

O cunosc pe Bianca Marcovici de mulți ani, fiind din același oraș. Ne întâlneam la diferite cenacluri literare, la festivitățile Comunității Evreilor, la Muzeul de Literatură, sau la Biblioteca „Gh. Asachi”, unde omul de carte Liviu Moscovici, soțul meu (z.l.), o întâmpina ca pe un oaspete de onoare. Poeta citea din creațiile proprii în fața unui public avizat și iubitor de poezie.

Bianca Marcovici era o prezență aparte în viața literară ieșeană. O ingineră care intră curajos în cercul poezilor, o muziciană care a simțit și necesitatea de a se exprima și prin versuri.

De multe ori îmi venea în minte cunoscutul aforism: „Când Dumnezeu vrea să dea, atunci dă din toată inima!” Aceasta este Bianca Marcovici, autoarea noului volum: „Curcubeu peste Haifa.”

În poeziile la care mă voi referi se simt „Semnele peste timp.” Este titlul unei poezii dintr-un alt volum al poetei: „Impactul virtualului.”

Poeziile din cel mai recent volum sunt o prezentare a realității imediate, o încredere în puterea cuvântului. Acesta este crezul ei poetic.

Spuneam cândva despre poezie că nu o poți doar povesti, sau scrie. Poezia o simți, sau nu o simți. Așa mi s-a întâmplat citind poeziile din noul album al poetei. Am fost emoționată de la început, citind poezia „Gura poate grăi minciuni”:

„dar ochii nu mint! / Uneori cauți cuvintele potrivite /

însă ele / nu vin decât atunci / când totul s-a spus. / Acum
îți convingi privirea / să nu vadă sau să simtă durerea /
adevărului, să ignori ziua gri, casa gri, / asfaltul beton, să
vezi Lumina / dar cerul nu te ascultă, te ignoră! Scenariul
cel mai bun este acela / în care actorul își trăiește propria-
și viață!”

Aceasta este convingerea pe care ne-o transmite poeta
în fiecare dintre poezii. Ea are încredere în posibilitatea
cuprinderii în poezie a tuturor manifestărilor vieții. De
aceea, poezia pentru Bianca Marcovici nu este doar un
exercițiu cultural, ci o prezentare a lumii, o încredere în
puterea cuvântului.

Personalitatea ei ca poetă este dublată de muziciană.
Vioara este acel „Violon d’Ingres” care o însoțește mereu.
Ca poetă, ea trăiește scriptic între două lumi: România,
țara natală, și noua - veche patrie, Israelul. Uneori răzbate
nostalgia locurilor natale:

„Petreceam la Comunitate de Hanuca / sosea Eminența
sa, venit din oraș în oraș. / orchestra intona Baruhaba! /
Chiar dacă cântam la vioară în orchestră / Mă sculam în
picioare fără voie, / Corul intona fără echivoc cântece de
bucurie, / Lumina puternică ne însoțea, / Acolo mă și
căsătorisem - în fapt - Târgul Cucului / În Iașul cărunț /
Zăpada semăna cu vanilia de pe dulciuri / Plecam fericiți
acasă, iar copiii / în sănii râdeau fără oprire! / așa a fost,
HANUCHIADA! / Acum urmărim atentate teroriste în
direct / la toate posturile de televiziune.”

Bianca revine în realitatea vieții. Nu mai scrie despre
Hanuchiadă, ci despre Holocaust: „Blestemul celor morți
în HOLOCAUST”:

„Se va îndeplini încet, încet / Pe muzică de Wagner /
Cu imigranții / care i-au invadat pe cei din lumea întreagă,

/ Verii noștri. / Pentru că nu ne-au vrut pe noi, / Nici cărțile noastre pe care le-au ars, / Nici muzica noastră care a fost / ignorată, / Nici ochii noștri albaștri care priveau / Ochii lor albaștri, / În timp ce eram uciși milioane. / Nici limba noastră / Cum amintea și KAFKA / studiind IDIȘUL!...”

(fragment din poezia enunțată)

Este o poezie zguduitoare, cum numai Bianca Marcovici a știut s-o scrie!

Poeziile închinat Israelului sunt de o mare intensitate emoțională: „Nu putem face din impresiile de război”:

„ceva fluent / sunetul alarmelor de la televiziune / sau cele reale mă înspăimântă / sunt mereu afișate numere de telefon și rânduri de cuvinte / de diferite culori avertizoare sau de terapie / unde e o alarmă, unde ne aflăm și de ce / stelele căzătoare sunt urmărite de rachetele noastre / să fie distruse, / ele sunt trimise de teroriștii din Gaza care rămân / fără de lucru / nu rachete, nu tunele, nu arme de distrugere în masă / plătiți de cei care / vor să mențină starea de război, / Sunt disperati - asta e - se agață de rachete / au acumulat un arsenal cât pentru un continent / Sper și cred că lacrimile mamelor noastre se vor opri.”

Este un strigăt de disperare, dar și de speranță. Aceeași speranță pe care o găsim și în poezia „Teoria poemului”:

„Să vă spun adevărul / Eu mă simt foarte bogată / Și nu mă compar cu alții / Milionari de peste noapte. / Eu nu număr banii / ci bucuriile- / Avera mea sunt nepoții / Și gândul în stabilitatea noastră ca / popor ales de Dumnezeu! / Să aducă Pacea chiar cu arma în mână, / Sădind sămânța prieteniei / în fiecare suflet născut să ne apere / Veșnicia....”

Regăsim pregnant în noile poezii tema atașamentului

total al poetei față de patrie, față de Israel. Impresionantă este poezia din final, care merită să fie știută pe de rost:

„Patria E limba în care visezi și scrii, e cernoziomul adăugat în doze mici, compartimentarea inimii în care aduci numai lucruri scumpe, de reținut, e trecutul, e prietenia sinceră, netrucată! Patria e orizontul pe care l-ai lăsat în urmă, mai ieri, iar acum e casa în care trăiești imprevizibilul, iubești! Patria e poezia, lumina ochilor copiilor noștri, în veci!”

„Curcubeu peste Haifa” - o carte pe care s-o ai cu tine mereu!

Gabi Moscovici

„Semnele peste timp” ale Biancăi Marcovici

Recent, am primit o invitație la o manifestare literară organizată de Institutul Cultural Român din Tel Aviv, invitație căreia i-am dat curs. O seară literară – ce onorează în mod deosebit instituția organizatoare – cu participarea a cinci scriitoare din Israel (Marlena Braeșter, Gina Sebastian Alcalay, Madeleine Davidsohn, Silvy Riri Manor și Bianca Marcovici), personalități deosebite ale vieții sociale și care aduc o contribuție de seamă la diversificarea modalităților literare contemporane.

Prezența Biancăi Marcovici în programul manifestării din Tel Aviv m-a bucurat. Nu am mai auzit-o de mult recitând... Iată că din nou Bianca Marcovici apare pe o scenă literară, în fața publicului. Oare câți ani au trecut de când această poetă din Haifa a citit prima oară în fața iubitorilor de poezie? Câți ani au trecut de la debutul ei literar?

Câteva întrebări care mi-au adus în fluxul memoriei primele apariții ale Biancăi Marcovici la Iași, la cenacluri literare, la întâlniri cu cititorii... Uneori la Muzeul de Literatură, alteori la manifestări literare la Biblioteca „Gh. Asachi” sau la bibliotecile din Pașcani sau Târgu Frumos. Au trecut peste 25 de ani de când am citit, cu interes, poeziile cu care a debutat în revistele ieșene „Cronica” și „Convorbiri literare”, 25 de ani de când a început să fie invitată să citească poeziile din volumele apărute la editura locală. O prezență aparte în viața literară ieșeană, o ingineră care își făcea loc în cercul poeților, în marea lor majoritate, absolvenți ai unor facultăți umaniste...

Primele cărți purtau un mesaj al unei poezii moderne, autoarea aducând o notă aparte într-o perioadă când multe din producțiile literare ce apăreau erau tributare unor mode ale timpului.

Am reîntâlnit-o acum câțiva ani, la manifestările literare de la Haifa, de la Tel Aviv, i-am citit cu atenție cărțile apărute fie la Haifa, fie la București... Am scris câteva cronici literare (în ziarele „Viața noastră” din 25 iunie 2004, 31 decembrie 2004, 29 decembrie 2006 și pe 12 martie 2006) în care remarcam evoluția poetei de la an la an, îmbogățirea tematică a poeziei, dar și evoluția tehnicii literare personale. Mă asociasem unor critici literari care au analizat poezia ei, unii de mare autoritate, ca Paul Cernat, Ioan Holban. Aceștia au subliniat încrederea poetei în posibilitatea cuprinderii în tematica poeziei a „totalității manifestărilor vieții (și ale feminității) în măsura în care acestea declanșează acea reactivitate poetică” specifică poetei din Haifa (v. Paul Cernat. „Introducere” la vol. Marcovici Bianca, Puțin blond cu mult farmec, București, 2004, p. 9).

Am recitit cu atenție volumul apărut recent: Marcovici, Bianca. *Impactul virtualului, /Poezii*. Cu o notă biobibliografică/. Haifa, 2007. 82 p. Am regăsit în el „semnele peste timp” ale poetei, pentru a relua titlul unei frumoase poezii (v. p. 14 din volum)... Am regăsit puterea autoarei de a dialoga cu cititorii, de a-și interoga propria ființă... Am regăsit teme asemănătoare celor cu care a pornit în drumul ei poetic, teme care, de-a lungul anilor, au căpătat o nouă configurare, o nouă dezvoltare. Importante sunt cele în care scriitoarea își exprimă încrederea în poezie.

Pentru Bianca Marcovici, poezia nu este doar un

simplicu exercițiu cultural, o formă abilă de comunicare cu un cititor mai mult sau mai puțin prevenit. Ea constituie o subtilă convocare la realitatea imediată a lumii, o încredere nemăsurată în puterea cuvântului. Încă din 1985, în placheta de debut, poeta declara că poezia „e legea mea / nu vreau să trezesc pe nimeni / decât prin cuvinte / nu vreau să dăruie nimănui / setea mea de cuvânt / până și iubirea e un răspuns. / Starea de poem / te înalță / te înhamă / starea de poem / poem numai al tău... / pe care admiți / să-l citească și / altcineva / numai că / nu te poate atinge / în starea de poem”.

În ultimul volum găsim o altă profesiune de credință: „...aș vrea să fii copleșit de mine / să mă cauți între paginile poeziei / până la epuizare / să te usuci de dorul meu printre cotloanele sufletului / să-ți cobori încet / încet masca virilă / închipuindu-ți bastardul ce s-ar fi născut, poemul, / facerea lumii mele...” (Rodia tristeții, p. 70).

Poezia, o alăturare de note clasice la cele moderne, te îndeamnă la relectură, pentru a descoperi mobilitățile intime ale creației. Bianca Marcovici a ales în noul său volum să recurgă la modalități întâlnite și în volumele anterioare: adresarea directă, implicarea cititorului în procesul ei de creație.

Cuvintele capătă o adresabilitate deosebită, ca în poeziile „sunt cu tine” (v. p. 55), „criptări de gânduri” (v. p. 27). De altfel, în ultima poezie citată, poeta spune că „vorbele au vârful săgeții”, considerând astfel posibilitatea ca cititorul să poată fi impresionat de cele citite. Miza unui astfel de discurs este, evident, deosebit de mare. Unele poeme par monologuri dramatice, altele aduc frânturi de dialoguri, ceea ce mărește caracterul de adresabilitate și de apropiere de cititor.

Unele poezii readuc în memoria cititorului teme mai vechi. Dragostea, în aceeași măsură, pentru locurile de unde a plecat și pentru locurile în care trăiește în prezent. Iașul este orașul în care a debutat, dar este și orașul în care a crescut, s-a format intelectual, a învățat să cunoască arta viorii, a învățat muzica versului... Două poezii din ultimul volum sunt elocvente: „copilărie, Iașul amintirilor” (v. p. 45), „pe Lăpușneanu... Iași, iunie, 2007” (v. p. 34). Poeta e bucuroasă că în Iașul pe care l-a părăsit cu ani în urmă „Sinagoga din Târgu Cucului / m-a recunoscut”. (Două poezii care ar trebui alăturate altor multe despre un oraș care nu poate fi uitat, așa cum, în proză, prof. Leon Volovici i-a închinat emoționante descrieri. (Vezi în acest sens: Volovici, Leon: De la Iași la Ierusalim și înapoi). Poeziile despre Iași, paginile memorialistice despre orașul moldovean scrise de Bianca Marcovici ar putea forma substanța unei cărți, ce ar avea, fără discuție, succes!).

Poeziile dedicate Israelului, Haifei, Ierusalimului, sunt poezii de mare intensitate emoțională și care atestă atașamentul poetei la realitățile vieții pe care le compară cu „ziduri de sprijin” ale talentului poetic. În fața Ierusalimului, poeta are o revelație:

Ierusalimul meu, noaptea viselor, divinitatea atât
de aproape, dispare aroganța spirituală,
apare grădina noastră în lumina feerică,
revelația
Zidul Plângerii noastre
singura scenă din viață, lumină
te simți tu însuți, umbra ta e cu tine
cu inima pe Zidul de granit
te rogi pentru copiii noștri
când lumea-ți pare surdă, mută și bizară

și zidul împietrit îți dă
speranță...

(Noaptea la Ierusalim, p. 67-68)

Încrederea poetei în ținuturile Israelului sunt
subliniate și în alte poezii, precum cea intitulată „unei
poete... Muntele Carmel” (p. 16):

„închipuiește-ți / floarea de colț stă singură, albă,
Levana / undeva pitită /

stăpânește Muntele Carmel / e mic dar e al ei, numai
al ei...”

Ca și în volumele anterioare, poeta, care are cultură
artistică, reușește să aducă în poezia ei teme și motive din
lumea muzicii. O poezie este intitulată „Simfonia Spaniolă
de Lalo” (v. p. 7), o alta – „improvizație pe o coardă” (p.
18-19). „Tracul violonistei” (p. 28) ne aduce în memorie
emoția unui artist care se prezintă în fața publicului.
Poeta te întreabă dacă „știi ce-i tracul violonistei” și că
ar vrea ca cititorul să citească o poezie intitulată „sonata
lunii”... Motive muzicale apar și în alte poeme, care, de
altfel, reiau forme și gânduri întâlnite în volumele tipărite
de-a lungul anilor...

Dar aspectul cel mai incitant rămâne totuși încrederea
în posibilitățile creației poetice și ale lecturii... De altfel,
ultima poezie a volumului este intitulată „Borges” și în
ea se vorbește despre paradisul văzut ca o bibliotecă...
Bianca Marcovici se dovedește din nou o poetă cu
posibilități deosebite, cu o operă care întregeste, fericit,
atât bibliografia literară israeliană, cât și cea românească.

Liviu Moscovici

Partea a treia:

Amintiri

Amintiri corozive

Am avut o prietenă din copilărie în curtea Elena Doamna... Undeva la „5 drumuri” aproape de sinagogă și Comunitate, din Iași! „Curtea copiilor” aș putea spune. Cred că eram vreo 40 de copii de diferite vârste, dar copii jucăuși, impulsivi și cu povești, unele deocheate prin beciurile blocurilor! Mama mea, de ziua mea, îi chema pe toți copiii din curtea blocurilor și le împărțea cireșe și tort, cădea de solștiu. Mai toți știam cam ce se întâmplă prin vecini și de ce atmosfera era cam încărcată între ei, poate suspiciune, poate altceva. Se cam fura... Rufe, orice! Mama creștea găini în curtea dintre blocuri, și noi eram atente la păsări. Aveau un nume... Să nu fugă din curte, eu și sora mea le păzeam. Fratele meu avea școala departe, și oricum era mai mare decât mine cu 6 ani... Dar, de Crăciun, ne-a spart beciul se pare un vecin, Ursu, și ne-a furat toate găinile... Alteori am aflat că un băiețel blond, de 5 ani, a fost călcat de tramvaiul care trecea prin fața casei. A ieșit pe poartă și a fost prins între remorci. Tare am fost necăjită, țineam la el. Era copilul perfect pentru reclame pentru copii. Mai târziu mama lui a născut un alt băiat, dar nu semăna cu cel decedat. Dar povestea prietenei mele e și mai încărcată de emoții! Cântam amândouă pe scrânciob, făcut de tatăl meu pentru copiii din curte. Avea o voce deosebită. A mea, chiar dacă cântam la vioară și puteam scrie după dicteu la pian, vocea mea nu urca decât o octavă! Doar mama mea avea o voce de artistă, când lucra croitorie sau mă îndrepta la vioară. Cânta perfect nota mea de pe mi... flageolete etc. Deci cântam amândouă, eu și Tania: Am o țară mult

iubită // tra la la la laa! // Republica e numită // Tralala la la la la! Și tot așa, dar nu la orele de vârf, pentru că strigau vecinii! Urmăream o familie, Rudolf, din blocul vecin. La Gigi cel Frumos venea și Rodica Mandache! Ne urcam pe pereți ca să vedem înăuntru, dar după un timp el a murit foarte tânăr, de pancreatită! Eu eram tare zvăpăiată. Urcam în copaci să mănânc fructe aproape crude, m-a mușcat un câine până la urmă, am făcut 25 de injecții în burtă, câinele turbase cred... Cum am putut să mă urc pe schelele puse în jurul blocului și să sar de la etaj crezând că-s pasăre? Mii de ace în picioare, dureri în tot corpul, și asta la 11 ani! Nimeni să mă ajute, doar nu am fost pisică în viața de apoi? Prietena mea, Tania, era prin preajmă... Mai mult, am jucat și fotbal și am bătut un careu așa că, fiind fără papuci, mi-am rupt degetul mare de la picior... Am stat în ghips 3 zile, după care am tăiat singură ghipsul cu foarfeca, cu toate că trebuia să-l port o lună. Drept care s-a sudat prost și acum sufăr la schimbarea de vreme. Dar nepotul meu de 14 ani a repetat figura cu pasărea, a căzut de la etaj, cam 9 metri, într-o dimineață, de după Iom Kippur*, 2020... probabil nemâncat, soarele l-a orbit și a căzut de pe parapet, pe spate! Pe timp de corona a învățat numai pe Zoom. Aproape un an a stat cu un aparat metalic pe picior, iar acum e în refacere! Dar uneori genele se transmit, sper să nu semene total cu mine.

Prietena mea Tania era ca o soră, dar uneori mă gândeam la ea altfel... Chiar la nunta mea am pus-o în prim plan să cânte un cântec italian la microfon odată cu orchestra angajată. Atât demult o admiram și eram convinsă de talentul ei, pentru vocea și frumusețea ei.

* Ziua iertării păcatelor, zi de rugăciune și postire

Dezamăgire mare. A cântat fals, cu un ton mai sus, nu s-a acomodat cu orchestra... Deci microfonul o speria! Prima audiție se terminase trist!

Tania va dispărea din viața mea nu din cauza asta, ci din alte motive mai supărătoare! Un belgian urâțel și cu burtă s-a îndrăgostit de ea. Iar Petre, fratele ei, a vândut-o pur și simplu prin măritiș forțat. Copilăria ei se terminase. Nu am mai auzit de ea mult timp. Știam că e în Belgia, doar atât! După mulți ani am întâlnit-o, prin 1996, la Iași... Parcă Cel de Sus ne-a aranjat întâlnirea în fața vișinului meu de sub geam, atunci uscat și prăpădit! Venise și ea să-și revadă copilăria... Eu din Israel, ea din Belgia. Era mai frumoasă ca înainte, șatenă, cu ochii mari, păr tuns franțuzește, rochia albastră mulată pe corp, slabă ca un manechin și foarte înaltă. Doamnă în toată firea, dar cu un surâs amar pe buze! Mi-a povestit pe scurt doar că soțul ei a fost pedofil, avea cu el doi băieți, dar după divorț au fost duși la o școală specială în Spania. Deci a rămas singură și disperată, pe stradă pur și simplu, ca emigrantă, poate fără statut oficial în Belgia... Într-o zi, într-un bar belgian, a întâlnit un evreu cumsecade, mai în vârstă, cu copii, dar fără nevastă. I-a cerut ajutorul. A luat-o la el acasă unde se pare că a prins rădăcini definitive, iar acum e fericită! N-am mai văzut-o de atunci, doar la Ierusalim, la lansarea cărții mele, „Rebela din Haifa”, am fost interceptată de scriitorul Cătălin Mihuleac, din Iași, care a ținut să-mi dea vești despre Tania și chiar un număr de telefon. Dar numărul nu a răspuns niciodată! Poate, într-o zi, lumea virtuală ne va aduce aminte de copilărie! Mereu caut nume pe Google, dar mai toți sunt dispăruți în neant... Așa cum dispar prietenii târzii pe timp de corona Delta+!

Umbrela

Dacă nu ai cerul tău trebuie să-ți cumperi umbrelă!

De ce oare noi evreii scriitori nu putem fi uniți? De ce orice gest pe care nu-l aprobi se transformă într-o prăpastie între noi, chiar după pandemie, chiar după războaie, lucrurile rămân la fel de triste! Scriitorii cu funcții care au murit la vârste rezonabile au plecat fără să se împace în lumea noastră. Certurile dintre ei ne-au distrus nouă celorlalți, prietenia. Loialitatea și convingerea lor că au dreptate în tot ce spun sau scriu sau fac, au luat-o cu ei în mormânt lăsându-ne nouă o situație penibilă, grupuri de scriitori dependenți de editori precum pe grupuri de F.B. care nu pot înțelege că pot supraviețui împreună! Iar noi scriitorii nu putem schimba absolut nimic, dar nimic fără concursul I.C.R.! Principiile editorilor sunt de netăgăduit, de a ne separa, stânga, dreapta, chiar și după partide politice de doi bani! Cenzura mai funcționează continuu și ne usucă inspirația! N-ai voie decât să rupi legăturile definitiv și să-ți cauți altundeva locul ca scriitor! Mai trist e că, în felul ăsta nu vom avea timp să ne mai vedem la ochi! Ivritul, trecerea la limba țării e singurul lucru bun, optimismul... iar noi generația de sacrificiu!

Am asociat și alegerile care ne-au ros toate speranțele împărțindu-ne tot în stânga- dreapta fără să se asocieze de fel cu mâinile noastre sunt stânga sau dreapta și pot cânta la un singur pian o melodie de pace și ordine, chiar dacă clapele sunt albe/ negre... sau mai mult, putem asocia și o orchestră ascultând orice simfonie, dirijorul poate avea o scobitoare în mână dar poate conduce bine dacă a învățat

partitura cum trebuie, întorcând paginile la timp!

Nu poți face un eseu din adevăruri care te pot umili, doar pentru că cineva a lansat un zvon, sau a presupus ceva, sau a găsit un dezacord gramatical chior, pentru că scriitorul în Israel nu are corector, nu are librării, vine singur cu propriile cărți, se roagă de prieteni să vină să umple sala, cel puțin după corona, câte un singur loc la 2 metri, sau preferând încă masca neagră sau verde, care acoperă reacțiile spontane și te face să devii mut și să prinzi trenul repede să ajungi acasă, și să uiți că ești scriitor, doar pentru că unii și-au manifestat să conducă fără puterea cărților lor, nu te-au convins și nu e drum de întoarcere. Singurătatea alergătorului de cursă lungă, absența, doar cu carisma lor și ziarele lor de știri traduse adunate în câteva pagini A4, uneori jurnalism de calitate, dramaturgie, știri de ultima oră rebus, sau sudoku atașat, pagini și ele unele de pe internet sau TV, dar cerute de bunicii care mai așteaptă la azil să citească revista mea, și mai țin minte cuvântul mămăligă și de ce au imigrat și au făcut Alia adică să emigreze în Israel. De exemplu să uite atrocitățile războiului sau numerele de pe mână, când au fost doar un număr. Să aibă o Țară Sfântă pe care s-o ridice de peste 73 de ani!

De ce mai scriem când nimeni din familie nu cunoaște limba română , mai ales nepoții, nu putem da vina pe noi, ei sunt sabri(născuți în Israel), armata îi va educa pentru noi, le va șterge memoria, și amintirea cuvintelor românești, tocmai să capete rădăcini definitive în Israel!

Dar unii scriitori de dincolo se agață și vor să fie publicați în Israel, nu invers, chiar sponsorizează reviste, chiar plătesc reclame să se amăgească că au reușit în Israel, unii chiar din Diaspora, doar așa ei cred că vor avea ASUL

în mânecă! Alt adevăr trist care îmi amintește o lansarea de a mea de la Casa Pogor, unde amfitrion era poetul Cezar Ivănescu! ”Puțin blond cu mult farmec”, antologia mea de la ed. Hasefer a fost lansată acolo! Dar Președintele U.S. Filiala -Iași a venit împreună cu scriitorul Octavian Paler, ne-a luat microfonul, au spus câteva cuvinte în fața camerei de filmare, iar noi am rămas fundalul lor timp de 5 minute... Noi ceilalți eram prea mici să ne asiste în continuare...doar atât, apoi au plecat! Alte umiliri au urmat și în Israel, premieri unde iar am fost fundalul altor scriitori într-o poză comună cu diploma în mână, da, iar un carton de premiere a cărților mele ne spunând niciun cuvânt!! Cea mai grozavă premiere al fost la Iași, mi-au dat titlul de Ambasador al poeziei, 2015. Când mi s-a publicat ultima carte la ed. Junimea, “Peste șapte coline, Haifa-Iași, iar mai târziu” Curcubeu peste Haifa „,manuscris dada) februarie, 2020 am dorit să apară în biografia mea acest titlu acordat pe atunci la numai la 6 scriitori din 300. Dar editorul mi-a spus între 4 ochi că e deja” perimat” să fii ambasador cultural. Iar o umilire caldă, eu venită de la peste 2000 de km! Dincolo... unde doream să reușesc acasă! Atunci Iașiul lupta să ajungă Capitală Europeană... dar fațada colaborărilor cu invitata israeliană nu le-a reușit! Eu trăiam deja în Asia, era prea puțin, precum la Eurovision, unde 12 puncte le obții dacă faci ca solista noastră, Neta cea grasă, strigând sau cântând : cucurigu, sau cotcodac!

NU E NUMAI O NOSTALGIE VIAȚA NOASTRĂ
E CHIAR SUFLETUL NOSTRU ROMANTIC DE A
NU UITA LIMBA ROMÂNĂ!

E bine să nu spui nimic, dar uneori ajută!

La un moment nu mai vorbesc românește decât cu

soțul meu. Remarc că ne lipsesc cuvinte, cele noi din noua epocă de după '89 nu le-am acumulat în cei 30 de ani de la Alia ! Mult timp nu am avut niciun contact cu România. Dar iar îmi amintesc de „Colocviile de la Neptun a scriitorilor de pretutindeni” unde delegația (președinte poetul Saul Carmel și) noastră de scriitori israelieni a fost bine primită până la incidentul cu sosirea poetului antisemit Corneliu Vadim Tudor la Cotroceni. Atunci am părăsit sala...cu toții, și am fost ajutată să ajung la aeroport cu mașina lui Iliescu! Cert e că întinzând mâna în spatele meu, în mașină am dat peste un microfon.. Pe tot drumul spre aeroport am răspuns evaziv la toate întrebările puse de șofer! Doream să-mi revăd familia în Israel. De atunci am prins rădăcini definiție în Israel, chiar dacă eram o analfabetă cu diplomă de inginer în buzunare pe atunci! Pornind de la zero la 40 de ani! Iar soțul meu, 45 de ani cu 2 fete și două mame, în anul de grație 1991! Deci se împlinesc 30 de ani! Și nu întâmplător 50 de ani de la nuntă!

Mai sunt lucruri triste care mi s-au întâmplat: accidentul de la 47 de ani când am murit puțin..câzând cu capul de asfalt după un leșin bând coca-cola ucigașă la hotel, dar am fost trezită și spitalizată la Brașov. Prin cădere și lovitura la cap mi-am pierdut un timp vorbirea, vorbeam doar ivrit...iar corpul s-a comportat ca o marionetă dezarticulată! Atunci a apărut „o poetă vrăjitoare” în viața mea care m-a privit cu invidie, chiar când am căzut, îi văd ochii răi, punctiformi aceeași de la lansarea mea de carte de la Neptun, (venise cică să-mi predea o pagină din Poezia, unde apărusem cu poezii,) aceeași și de la Neptun. Ochiul rău! Hamsa Hamsa... (împotriva ochiului rău) Cartea mea, Amprente, editura

Cluj-Napoca o făcuse și mai geloasă, fără nici un motiv!
N-am scăpat nici acum de ea...mă urmărește și publică la noi cu toate că nu a făcut "alia"! De ce n-ar recunoaște că este o învinsă ? Pentru că eu nu mai am nimic de pierdut, eu trăiesc în nisipul meu adorat. Sub rachetele mele temporare, cu nepoții mei în drum sau spre armată, iar ea e mereu singură galbenă și uscată, având doar aceleași cuvinte sterpe de expediat și trimis la noi! Dar eu voi continua:

Poezia nu e o decizie subtilă
De a scrie închis în casă,
Nici de a urmări norul din pictura
Abstractă a socotelilor după pandemie
Nici de a plăti celor care te-au rănit cumva fără să-și
Dea seama...
E tocmai virulența furtunii apăsătoare
Și imprevizibilă,
E albastrul intens, indigoul lui Chagall
E lacrima căzută pe geamul închis de suferințe
Când gura se arcuiește în jos
Iar fața stă lipită de tabloul viu,
E scoica ce o asculți cum vuieste.
Deciziile rămân undeva în urmă,
Iar ochiul se transformă într-o gaură neagră
Minusculă- ca o pupilă veșnică-
Cu conturul mișcător.
Dar uită-mă într-o pată de cerneală
Să știi că tu ești.

Umorul ratărilor

- Dirijorul este un instrumentist ratat... Așa o fi? Poate e un pianist extraordinar care a ales să dirijeze. Mai degrabă așa spune: „Dirijorul, fost instrumentist, trece repede la muzicologie, dar... cu multă bunăvoință, e și un sportiv de performanță, mai ales când dirijează o simfonie de peste 45 de minute.”
- Nu se cuvine să te descalți la ușa vecinului, dacă-ți miroso picioarele! Aici așa adăuga un „evident” la final, pentru a accentua ironia.
- Impertinentul are tupeu, mai ales dacă trebuie să obțină ce nu poate avea, ca de exemplu talentul! Perfect așa cum e!
- Nu pot spune cu lux de amănunte ce conține romanul, dar poate fi criticat într-un rând după copertă! Aș reformula: „Nu pot spune cu lux de amănunte ce conține romanul, dar judecând după copertă, lasă de dorit.”
- E un carierist fără echivoc. Cunoaște la perfecție copy/paste! Din nou, perfect!
- Perfecțiunea constă în momentul acela când te afli pe podium precum Greta Garbo. Ea a știut când să se retragă din cariera fulminantă! Poate „Perfecțiunea constă în a ști când să te retragi, precum Greta Garbo, care a părăsit o carieră fulminantă în culmea gloriei.”
- Am revăzut Nunta lui Figaro de Wolfgang Amadeus

Mozart, după corona punerea în scenă e teribil de modernizată, operă bufă fără a știrbi conținutul... Regizorul a schimbat compoziția artistică total! Artiștii făceau sport pe scenă, iar se dezbrăcau, iar se îmbrăcau! Aș zice: „Am revăzut Nunta lui Figaro de Wolfgang Amadeus Mozart. Punerea în scenă post-pandemică este teribil de modernizată, o operă bufă reinterpretată fără a-i știrbi conținutul... Regizorul a adus o viziune complet nouă! Artiștii făceau sport pe scenă, se dezbrăcau și se îmbrăcau într-un continuu!”

- Eu nu pot să scriu un text fără să mă gândesc la sponsor! Oare are destui euro să-mi cumpere toate cuvintele pe care le-am editat la editura Haifa? Excelent!
- Unii scriu pamflete, alții cred că aluziile sunt evidente, mă gândesc să mă dedublez și eu, așa că iau Duplex pentru tensiune mare, mereu am palpitațiile debutului! Iarăși, foarte bun!
- Cum mă pun la orizontală, îmi vine inspirația, cică sunt undeva într-o cameră fără baie și merg la comun să mă spăl! Dar descopăr că mă întreb: unde o fi ”camera etanșă” pentru siguranță sau apărare contra rachetelor? Ultima dată, prin 90 am purtat mască împotriva unui atac biochimic!!! Poate: „Cum mă pun la orizontală, îmi vine inspirația. Mă văd într-o cameră fără baie, mergând la toaleta comună... și mă întreb: oare unde e adăpostul antiaerian? Ultima dată, prin anii ,90, am purtat mască de gaze!”
- Văd portul Haifa din balcon! Nepoțica mea de 4 anișori zice că vede clădirea (care arată ca o rachetă în

Haifa) altfel, construită din pahare de plastic (binian a cosot) îmbinate cu lipici! Minunat!

- Nu-mi plac competițiile între textele scriitorilor. Sună a comandă la chelner fără meniu! E suficient să scrii despre un evreu celebru care a murit sau e în viață... și imediat ți-ai făcut statuie de critic literar care a studiat opera cuiva, copiind citate semnificative! Dar le trebuie și lor o pâine... sau e altceva la mijloc: ego? Mai greu e să scrii singur ceva... fără ghilimele, fără google, fără internet, fără nicio carte! Aș reformula puțin: „Nu-mi plac competițiile între scriitori. E ca și cum ai comanda la un restaurant fără să vezi meniul! E suficient să scrii despre un evreu celebru, viu sau mort, și gata, ți-ai construit o reputație de critic literar, citind și compilând opiniile. Dar probabil au și ei nevoie de bani... sau poate e vorba de ego? Mult mai greu e să scrii ceva original... fără a te inspira din alții, fără internet, fără cărți!”
- Dacă vrei să ai rating pe F.B., pune-l pe Dinescu să se certe cu mătușica! Exact!
- E prima dată când nu mă grăbesc să public zicerile astea, oricum statistic blogul meu nu e văzut de nimeni, așa că-i dau drumul până NU primesc zeci de reclame ca să cumpăr ceva, reduceri 50% la umor! Foarte bun!
- Am o aplicație sudoku care îmi scrie mereu după joc dificil că e grozav! Ce o fi așa de grozav să știi să numeri până la cifra 9? Și nepoțica știe... Perfect!
- E bine că am simțul umorului, scorpionul nu mă înțepă, așa că folosesc umorul racului fierț!

Film provocator

Cel mai greu lucru în viața asta cu conotații, coborâșuri sau vise neîndeplinite este să te ierți pe tine singur, să nu te compătimești! Să ai încredere în tine și să nu te subestimezi...

După ce am văzut serialul *Bling Empire* pe Netflix, film provocator și derutant al celor care trăiesc în vilele bogaților din Beverly Hills, Los Angeles, mi-am zis că, nu am nicio vină: m-am născut dintr-o familie modestă care prețuia fiecare leu, iar 100 de grame de salam de parizer erau împărțite în familia mea ca trufandale.

Graba lor de a-și etala averile primite de-a gata de la părinții lor afaceriști de droguri sau jocuri de noroc, sau imobiliare, fuga lor de a se adună în petreceri pentru a-și etala îmbrăcămintea, industria cârpelor prețioase, de marcă, bijuteriile sub motivația că vor face donații pentru Fundații de ajutorare a copiilor neajutorați sau abandonați poate din China, nu justifică cu nimic să ai în loc de bibliotecă sute de perechi de pantofi de marcă, poșete, îmbrăcăminte scumpă, unicate. Tot tacâmul de aleși care lucrează pentru ei, precum roboți păpuși FĂRĂ VOCE, toate te dezarmează! Nu mai spun de colecțiile fabuloase de mașini, avioane particulare, etc! Viața lor particulară e și mai palpitantă! Intimitatea e descoperită: ghid anal, obiecte sofisticate de sex, excluderi din grupuri bine păzite pentru că cineva nu te poate suferi, concurența acerbă și sfidătoare pentru cei care muncesc cu adevărat pentru o bucată de pâine, mese pregătite cu artă deliberată de a etapa, fiecare cu chelnerul său; prea

mult snobism, divulgării vulgare de secrete intime, mame surogat pentru bogătașe sterpe, sau soți la fel de sterpi sau infantili; pătrunderea unui tip bine făcut model care lucrează pentru reclame în lumea lor, interviuri aranjate, filmate, doar pentru a li se privi noile rochii sau costume, film doar pentru ei, băuturi scumpe etalate grandios cu divulgări a costului enorm al băuturii, tocmai ca să te simți cât mai mic față de impulsul de a reacționa dacă e poșircă. Un fel de serial israelian de umor în care sunt ironizați cei care încearcă să cumpere tot, inclusiv funcții politice, mafia de elită la care nu ai acces! Mai precis m-a frapat ponderea foarte mare a celor născuți coreeni, chinezi, japonezi, manechine perfecte pentru generații din Statele Unite după ce, urmărind seriale coreene ultramoderne cu hackeri , mobile și viața de zi cu zi tot a celor bogați văd același lucru, emanciparea celor care îi considerai modești devin niște personaje sinistre cu operații estetice, masaje, greu de imaginat pentru cei din jur, mai ales în timp de pandemie!

Dar, spectatorii fac lumea de mâine; cred că nu-i invidiez acum în timp de pandemie de fel. Ce fac cu parada modei în pijamale care se impune pe Zoom?!

Aventurile unei doamne

M-am hotărât să scriu povestea asta cu toate că Linda s-ar putea recunoaște ușor. Sigur s-ar vrea descrisă din punctul ei de vedere. În fapt e o poveste tristă!

Pe Linda am cunoscut-o la Iași. Trăia cu părinții împreună. O fată brunetă, plinuță, de statură potrivită, cu ochii negri, cu toate că tatăl ei avea ochi albaștri puternic conturați ca un artist de cinema. Mama ei era brunetă, tot micuță și plinuță dar în plus avea o voce ca de bărbat. Uneori i se vedea destul de conturat o mică mustață. Linda moștenise calitățile mamei. De câteva ori când am ajuns la familia ei în vizită mi s-au făcut pe loc pârjoale. Probabil era felul lor de a te face să te simți bine. Intotdeauna tatăl ei mă primea în balcon! Făcea plajă sau, cel puțin așa mi se părea că stau lucrurile. Devenise foarte gras după pensie! Dar ochii rămăsese la fel. Lucrurile s-au repetat și mai târziu după ce am aliat (emigrat) în Israel după 1989. Revoluția a schimbat totul. Deseori i-am vizitat oferindu-le și niște bani sau câte o carte nouă de poezie. Linda se căsătorise între timp. Soțul ei se dovedise un mare escroc. După 3 ani au divorțat. Cununia religioasă evreiască însă nu a fost anulată (ghet)! Motivul esențial a fost că Linda nu face copii. Pentru asta soțul Lindei a câștigat prin partajarea bunurilor și mașina pe care tocmai le-o cumpăraseră tatăl Lindei. Lucru ăsta l-a afectat profund pe tatăl Lindei. Infarctul urmat imediat după divorțul Lindei nu i-a fost fatal dar a lăsat urme adânci ani de-a rândul. A mai trecut un timp și s-a căsătorit civil cu alt băiat evreu. Nici căsătoria asta nu a durat decât câteva zile!

Nu știu motivul celui de-al doilea divorț. Probabil s-a aflat amănunte din prima căsătorie! Linda, profesoară de limba engleză, nu s-a lăsat impresionată de problemele sentimentale. După un timp și-a găsit alt prieten. A născut un băiat care avea abilități deosebite. Bunicul se mândrea cu acest nepot care citea și socotea de la vârsta de 6 ani! Cum am intrat pe ușă nepotul era prezentat cu toate talentele pe care le avea nepotul. Asta îmi amintea și de copilăria mea. Tata făcuse la fel și cu mine. Cum intra cineva pe ușă trebuia să-i cânt la vioară Balada de Ciprian Porumbescu iar, mai apoi melodia Trandafirii tăi pe care el o cânta odată cu mine. Timpul a trecut, poate peste 20 de ani când-din nou- am întâlnit-o pe Linda la Eilat. Cum era „ola hadașa”, adică nou venită în țară, dar fără familie. Am încercat s-o ajut, la fel au făcut-o și alți prieteni din Israel Dar ea era de o încăpățănare sinistă. Nu i se citea pe față nimic. Nu asculta nici de sfaturile familiei. Rupse legătura cu ei. Promisem niște vești că nu se descurcă cu avocatul evreu la care locuia .Un timp a fost bine. Se lăudase că locuiește ca o regină în casa lui, dar, în realitate ajunsese să îngrijească de un fiu al său, autist, în scaun cu roțile. Mai mult, nu-i mai dădea nici bani de țigări. După cursul de ivrit își găsisese ceva de lucru într-un supermarket mic al unei arăboace. Măinile ei erau greu lovite de marfa cărată. Ajunsese slabă, piele și os. Mănâncă numai ouă, sau un ou pe zi. În buletinul ei scria” divorțată”, dar în realitate nu primise ghet (act de la Rabanut) de la primul soț. În concluzie, dacă stau să mă gândesc Linda încă era căsătorită cu primul soț, mai ales în Israel, unde nu contează decât acest act. Îi povestesc de primul ei soț că l-am văzut pe F.B. și în realitate la Natania. Venise căsătorit civil cu o prietenă româncă din orașul lui

din nordul României. Avea și copii. Tipul, nici mai mult nici mai puțin s-a apropiat de mine și mi-a cerut să-i caut o slujbă... la petrecerea comună la care am fost. Linda nu reacționează la această rugămintă a mea să-l caute pe tipul bigam pentru a desface căsătoria. Mai spera și Linda într-o căsătorie cu acel avocat de origine română .Dar, spre mirarea ei descoperă că el, avocatul, mai avea niște case în Eilat , case închiriate unor rusoaice frumoase. Nu știu cum a ajuns în posesia unui clip când avocatul uda cu furtunul grădina unui apartament închiriat iar în fundal o tipă tânără gesticula. Gelozia Lindei a intrat în funcție, deja se simțea trădată și singură. Colac peste pupăză avocatul a făcut un infarct. Linda l-a îngrijit la spitalul din Petah Tikva... Devenise iar amfitrioana casei. Se credea stăpână deplină...Mai ales că locuiau împreună de peste 4 ani. Intre timp o nouă veste i-a deschis drum spre libertate...Primul ei soț a decedat subit! F.B. a divulgat totul. Și el a făcut un infarct... cu toate că era mult mai tânăr decât avocatul. Linda pleaca să-și viziteze băiatul din România. Fiul ei devenise student la fizică. Geniu în calculatoare. A preferat să-l lase în România cu bunica, în loc să facă armata în Israel. Intre timp bunicul murise. Și el s-a stins în urma unui infarct, brusc...căzut la podea. Dar ghinioanele Lindei au continuat. Avocatul, sau omul cu care a locuit aproape 4 ani la Eilat a murit și el, subit în lipsa ei. Chemată urgent înapoi în Israel pentru înmormântare e primită de soția legitimă a avocatului, care i-a închis ușa în nas după ce a stat la pământ! Eilat-ul pentru Linda a rămas doar o amintire. S-a întors acasă, la Iași, fără nicio lescăie. Aventurile Lindei au luat sfârșit. Sper că, cel puțin acum, va avea noroc să scape de pandemie. De peste un an nu am nici o veste de la ea.

Măști și măști Virusul corona nu va învinge!

Se usucă imaginația. Se diminuează izolarea, dar președinții, vechi sau noi, au pierdut contactul cu realitatea, orbiți de grandomanie. Sunt morți...prea mulți morți. Ar trebui să demisioneze, să înțeleagă că au eșuat. Corupții la închisoare cu ei! Profeția mea s-a împlinit...poetul simte dezastrul. Ne-au pierdut! Să se ascundă în vilele lor păcănite... Alăvai* să le avem și noi!

Ieri, în America, au murit peste 50 de evrei. Nu au fost 10 bărbați să-i îngroape conform tradiției! În Coreea, pe vremuri, trupurile celor care mureau de boli contagioase erau arse, la fel și hainele lor, pentru a preveni epidemiile! Noile variante de Covid nu fac decât să ne sperie. Televiziunea ne bombardează cu imagini din spitale și statistici despre pandemie! Dar acum sunt alegeri! Totul e manipulare, orchestrată în funcție de procesele lui Bibi. Suntem ba în carantină, ba liberi să ne vedem rudele! Pare un cerc vicios! „Cerul” se închide și se deschide după bunul plac al politicianilor! Suntem o insulă cu peste 70 de limbi. Când merg la cumpărături, aud mai mult rusă și arabă decât ebraică!

Sunt un fel de profetă! Bibi a rămas la putere prin falsificare! Voi, tinerii, nu aveți cum să înțelegeți! Și e firesc! Cuvintele se destramă ca un ghem de lână scos dintr-o jachetă veche de-a bunicii!

* expresie în idiș

Amintiri muzicale

Concertul l-am ascultat la televiziunea română acum câțiva ani, unde celebrul violonist român Alexandru Tomescu a interpretat modernul concert de vioară al compozitorului Al. Glazunov, concert inspirat ales pentru talentul său ieșit din comun.

Vioara sa marcată Stradivarius, cumpărată de Statul Român și predată lui, de la Ion Voicu, vioară considerată de patrimoniu, are un sunet și o rezonanță neexprimabilă în cuvinte. Doar dacă îți poți închipui cum a cântat Menuhin ca un tot, contopit cu vioara, la fel a fost interpretarea tânărului violonist în acest concert fantastic. Pe Alexandru Tomescu l-am ascultat și în Integrala Capriciilor de fantasticul Paganini cu altă ocazie. Dar pe undeva dirijorul Vasily Petrenko și orchestra filarmonicii Regale din Liverpool Royal Orchestra interpretând simfonia nr. 1 de Serghei Rachmaninov și un biss, „Dansul bărbaților” dintr-o operă a aceleiași autor a strălucit, a eclipsat orice apariție. Nu pot să nu remarc ținuta dirijorului, impecabilă, exactă ca intrări ale orchestrei, dar mai ales făcând parte din noua generație, foarte tânără, doar ajuns la vârsta de 39 de ani, blond zburlit însă cu o baghetă de aur. Un concert de mare echilibru, FIECARE MUZICIAN FIIND UN VIRTOS! Am fost entuziasmată până la lacrimi. Oricum postul de televiziune Mezzo care dă mereu reluări, concerte, opere balet, Intermezzo sper să preia și câteva din momentele de la acest Festival emerit, George Enescu unde marile orchestre se întrec într-o

competiție a perfecțiunii, echilibrului , virtozității și, mai ales a cunoașterii lor- pe viu. Sala Palatului, mereu criticată pentru audiții eșuate, a reușit să poată oferi transmisii directe la TVR2 cu o echipă de profesioniști specializați.

„Au mai concertat în aceste ultime zile, la Sala Palatului, muzicienii Orchestrei Filarmonice din Israel. Un uimitor colectiv simfonic, dată fiind sonoritatea corzilor, în mare parte un dat al școlii violonistice ce provine din partea de Sud a Rusiei... Simfonii datorate acestor creatori constructori care au fost Anton Bruckner, Gustav Mahler, Arnold Schoenberg.” Scrie în „România Literară”, criticul muzical

Dumitru Avachian

Și, totuși am sentimentul că aș fi putut fi solistă, dacă aș fi continuat să studiez vioara. Nu numai în orchestra Comunităților unde am efectuat turnee în America, Israel, Elveția. Mă gândesc cât trebuie de investit în copii sau în nepoți, pentru a exersa ore întregi, toată copilăria... fără păpuși. Dar eu am rămas la Capriciul nr 13 ca piesă iubită de Paganini ...Nu mai era mult, până la 24...Dar am clacat...

Am rămas numai cu nostalgia... nefirescul lucrurilor de acum mă întoarce în timp.

India

Mi-am amintit acum pe timp de război care ține exagerat de mult, de excursia mea la 70 de ani cu o grupă de pensionari în India.

Cert e că după 3 vaccinuri, viza care ține circa o lună, tot felul de impresii îmi revin mai ales în vis.

În general totul părea bine, banii lor rupii îi primeam de la ghidul lor musulman sau hindus prin ghidul nostru contra dolari. Euro nu primea. Nu comunicau cu femeile sau să primească în mână ceva de la noi. Cumpăram fleacuri de la cei care săreau pe autobuzul nostru când ajungeam la punctele vizitate. Am vizitat zilnic tot ce părea interesant din nord la sud pornind la la Delhi! Mai greu mi-a fost să călăresc un elefant, sau să merg într-o croazieră pe un fluviu unde țăntarii și animale exotice erau ca la ei acasă. Dar punctul culminant vizitând cele 36 de state fiecare cu statutul lor, chiar și comunist cu steaguri roșii și secera cu ciocanul pozate pe tot drumul, a fost la Taj Mahal. Acolo în hotel după masa de seară m-am trezit în baie că nu numai că vomit, ci mai am ceva asemănător cu diaree... Seara Purimului serbată de tot grupul sfârșind cu un pahar de bere rece, poate fabricat cu apă care nouă nu ne pria! Noroc că am avut la mine medicamente tratându-mă singură, colega de cameră în vârstă de 79 de ani era surdă, așa că nu am avut nici un ajutor. Reușisem să nu leșin stând pe marginea căzii și folosind continuu cablul dușului care ajungea la mine...Dar nu întâmplător ghidul a suferit de același lucru. A rămas în hotel. Eu am reușit să mă urc în autobuz dimineața. După 5 călătorii

cu avionul spre sud și întors spre Delhi plimbați prin puncte turistice agricole, moschee, sau sinagoga fără nici un evreu din sudul Indiei unde ne-am descălțat, ca peste tot, mi-am dat seama, în ultima zi că trebuie să mă odihnesc. Călătoriile cu mijloace rudimentare care te urcă la munte sau te coboară, maimuțele nostime care așteaptă banane la marginea drumului, oamenii atât de diferiți de noi, dansurile de primire asemănătoare cu a țăganilor din România, toate m-au făcut să rămân în hotel, ultima stație la Delhi, hotel de 5 stele. Dar de mâncat nu aveam ce...am acceptat să iau câte ceva ce seamănă cu mâncarea noastră, celelalte erau amestecuri cu nume indiene! În aeroport și în hotel nu intri fără să fie citită poza de pașaport cu mobilul lor, iar bagajul trece prin verificare automată, dar să ajungi singură la poarta de plecare era o mare aventură, la fel ca toată excursia. Aparatul de ascultare din urechi cu microfon nu funcționa decât în apropierea ghidului...Am ajuns acasă fericită că sunt în viață. Soțul meu m-a servit cu o banană, era foarte amară, i-am reproșat asta...imediat am făcut verificarea pentru Covit 19, eram bolnavă cu corona indiană!!!

Biografie

Bianca Grimberg Marcovici a absolvit Universitatea Populară de 5 ani și Liceul de Muzică „Octav Băncilă” (de 8 ani), din Iași, secția vioară. De asemenea Liceul Dimitrie Cantemir, Iași, 1971. De asemenea ea este absolventă a „Facultății de Construcții Civile și Industriale” a Institutului Politehnic din Iași (1976). S-a născut la Iași. Tatăl, Saul Grimberg iar mama, Ana Cocoș Grimberg. A avut o soră, Ruti, și un frate, Eli.

S-a căsătorit la Iași cu ing. Delu Marcovici, originar din Dorohoi. Fiind evreică, în anul 1991 a emigrat în Israel împreună cu toată familia.

În perioada 1984-1987 a fost membră a Orchestrei Comunităților evreiești din București și Iași, efectuând turnee în Israel, Elveția și Statele Unite ale Americii. În perioada 1990–1991 a lucrat timp de un an ca redactor pentru cărți tehnice la Editura “Omnia” din Iași. A fost vicepreședinta „Asociației de prietenie România-Israel”- Filiala Iași, alături de violonistul Bujor Prelipceanu, care îndeplinea funcția de președinte.

A lucrat ca ingineră proiectant constructor în cadrul „Societatea de Electricitate” din Haifa și de asemenea înainte de 1991 la Trustul de Construcții Industriale-Iași în perioada 1976-1991.

Locuiește în Haifa și are dublă cetățenie, israeliană și română. Are 2 fete căsătorite și 8 nepoți. În prezent este pensionară de la data de 1.07.2014, ca ingineră, la fel și soțul ei, ing. Delu Marcovici.

Este și pensionară al U.S. Filiala-Iași din România ca scriitoare și poetă din anul 2013.

A devenit Vicepreședinte ca scriitoare, aleasă prin vot secret în cadrul A.S.I.L.R. din Israel 2016. A demisionat pe data de 25/10/2016.

Bianca Marcovici a debutat în poezie cu numele real în anul 1981, după ocolaborare sub pseudonimul Blanca, la rubrica “Diligența Poștală” a poetului Emil Brumaru, în Cronica, Iași, redactor șef N. Țăranu și, în același an în Revista Convorbiri literare, debutată de scriitorul, redactor șef Corneliu Sturzu.

Ea a fost activă la Cenaclul “Junimea” din Iași între anii 1981-1991, (sub conducerea scriitorilor Daniel Dumitriu, Lucian Vasiliu). De asemenea a participat la începutul activității ei literare la Cenaclul “În numele poetului” condus de poetul Cezar Ivănescu (un grupaj de poezii i-a apărut atunci în revista “Luceafărul”).

Bianca Marcovici este membră din anul 1990 a Uniunii Scriitorilor din România - Filiala Iași, (recomandările sunt scrise de criticii Ioan Holban, Virgil Cuțitaru) precum și membră a “Asociației Scriitorilor Israelieni de Limbă Română” din anul 1991. (președinte Șhaul Carmel, Sebastian Costin, Dan David) Din anul 1991 a devenit și membră a Societății “Junimea” din orașul natal, Iași. A făcut parte din delegația Scriitorilor israelieni de limbă română la “Întâlnirile scriitorilor de pretutindeni” de la Neptun, Constanța, invitată de două ori, în anii 1996 și 1999. A participat la emisiuni de televiziune și lansări de carte în cadrul coloctivului.

Poeta a colaborat la reviste literare din România, Israel, Germania, precum și Euphorion-Sibiu, Bucovina Literară, Poezia-Iași, Destine literare-Canada, Jurnal israelian, Radio Metafora, Canada, Express cultural-Iași, Contact internațional și reviste on line pe internet.

În anul 2001 a fost aleasă în Conducerea Asociației scriitorilor israelieni de limbă română, dar a fost nevoită să se retragă după 8 luni din motive de navete la Tel-Aviv.

Poeme ale ei au fost traduse în limba ebraică în antologii comune cu alți autori, de către Andrei Fischhof, Tomi Sigler de asemenea i-a apărut o plachetă de versuri în limba engleză, “18 poeme”, în traducerea Luizei Carol, în limba germană în traducerea lui Radu Bărbulescu, iar în limba franceză în cea a lui George Astaloș și Nicole Pottier. Pentru traducerea în limba franceză se pot reține versurile următoare: „[...] les paroles justes/ de chacune des langues/ qui les comprendra/ et nous les rendra sur terre”.[1]

Prezentă la Tg. de Carte internațional, Ierusalim, 10 februarie 2015 cu lansarea de carte “Rebela din Haifa”, Editura G. A. Israel (Saga) redactor Adrian Grauenfels

Invitată la I.C.R. TEL-AVIV de către director adj. Cleopatra Lorințiu pentru lansările de carte “Romanul vieții mele”, editura Saga, Israel și “Curcubeu peste Haifa” editura Junimea (prezentate de Yoni Tuvia și Lucian Vasiliu), 21/12/21

Este invitată la Marea Moartă de către A.S.I.L.R. și H.O.R. Haifa să citească poezie și proză din cărțile sale, martie, 2024

Opere

Debut. 5 poeți EDITURA JUNIMEA)

1. „Marii Anonimi” 1985, (culegerea de poezie editată prin concurs: apărut în “Invocații”) Editura “Junimea” Iași.
2. „Ochiul Cuvântului”, 1987, Editura “Litera”, București.

3. "Dincolo de Paradis", 1989, "Editura Litera", București.
4. "Revolta Sângelui", 1992, "Minimum", Tel-Aviv.
5. "Revolta Sângelui", 1993, Editura "Cronica", Iași.
6. "Intermezzo", 1992, "Menora", Rehovot.(caiet)
7. "Casa din Noi", 1993, Haifa.(caiet)
8. Dincoace de Paradis, 1994, Haifa.
9. Schițe pe Portativ (proză scurtă) 1995, Haifa.(caiet)
10. "Magia Pietrei", 1995, Petah-Tikva.(caiet)
11. "18 Poems", plachetă de versuri în engleză în traducerea Luizei Carol, Petah -Tikva, 1996. (caiet)
12. "Țara Extremelor / Land der Extreme", ediție bilingvă, împreună cu Radu Bărbulescu, München, 1997 (carte în care a fost premiat traducătorul cu premiul "Haim Ianculovici", la Haifa, 1998).
13. "Mămăligă și Caviar", Haifa, 1998. caiet literar
14. "Amprente", Editura "Papyrus", Tel-Aviv, 1999.
15. "Amprente" editură "Clusium", Cluj-Napoca, 1999, ediția a-II adăugită (cartea a fost expusă și prezentată de criticul și poetul Valentin Tașcu la Tg. de Carte de la Ierusalim, iunie, 1999).
16. "Haifa zidurilor de sprijin" editura "Cronica", 2000, Iași.
17. "Puterea cuvintelor", editura "Minimum", Tel-Aviv, 2001. (Oscarul Românesc la Tel Aviv pentru cea mai bună carte, 2.2.2002)
18. "Întoarcerea cuvintelor", editura "Cronica", reeditare a plachetei "Puterea cuvintelor"- 2001-Iași (Lansarea de carte a fost televizată, și a avut loc la Neptun și a fost prezentată de poetul Valeriu Stancu).
19. "Cireșe amare", ediție care cuprinde și poeme în limba germană și engleză, editor și traducător din germană Radu Bărbulescu, München, 2002.

20. "Aburi de femeie", Editura "Haifa", 2004
21. Poezii alese, "puțin blond cu mult farmec", editura Hasefer, București, 2004, prefață de criticul Paul Cernat (204 pagini, 20 de ani de poezie, ediție de lux)
22. "Lumini diafane", Editura "Haifa", 13 ianuarie, ediție bilingvă, traducere în limba franceză, Nicole Pottier, (A primit pentru carte premiul B. Fundoianu al A.S.I.L.R., Israel, 2006)
23. "Impactul virtualului", Israel, Editura "Haifa", 2007
24. "Espresso dublu la Ierusalim", Editura "Haifa", 2008, ediție bilingvă. traducere în ebraică, Tomy Sigler
25. "Muntele meu, Carmel", Colecția "Revista Familiei", Israel, 1 ianuarie 2011
26. "Poeme de pe cele două maluri ale sufletului" - Opera Omnia, Editura Typo-MOLDOVA, 2011, proiect susținut de Universitatea "PETRE ANDREI" din Iași, 235 pagini:
27. Arta nudului poetic, Editura FAMILIEI, ISRAEL, IUNIE, 2013]
28. Rebelă din Haifa, Editura G.A. ISRAEL.(Proză) Carte lansată la Tg. de carte Ierusalim, 2015
29. Peste șapte coline (Iași-Haifa), Editura "Junimea", mai 2015, a fost lansată la București, Târgul de carte, 2015.
<http://www.librariaeminescu.ro/ro/isbn/973-37-1827-7/>
Bianca-Marcovici_Peste-sapte-coline.html Arhivat în 26 ianuarie 2021, la Wayback Machine.
30. "Espresso dublu la Haifa", ediție bilingvă, traducere în ebraică Tomy Sigler, editura "Revista Familiei", Israel
31. "Curcubeu peste Haifa" (manuscris de poeme Dada), editura "Junimea", Iași , 2020, (lansare de carte la Colocviile Scriptor, 15.02.2020)

recenzii: criticii Răzvan Voncu, dr.Paul Leibovici, dr.Lucian-Zeev Herșcovici, prof.Gabi Moscovici, Marha Eșeanu

32. “Romanul vieții mele”, proză și poezie, carte eBook și tipărită, Israel, Editura Saga,Israel prefață Adrian Grauenfels, 2021 prezentată la I.C.R.-Tel Aviv

A primit Titlul de “Ambasador al poeziei”, Iași 31 mai 2015, U.S.Iași

Demisie neprimită din cadrul A.S.I.L.R. 5/09/2020

A mai apărut în antologii colective:

- Culegerea “Menora”, Petah-Tikva, “Ramuri de măslin”;
 - “Iarna Verde”, antologie în limba ebraică de Andrei Fișchof, Israel, 1997;
 - “Determination 2”, editată de Norman Simens, New Zealand, 1998;
 - Antologia “Arborele memoriei” și “Poezia pădurii” în îngrijirea poetului Radu Cărneci, ediție bilingvă, România, 1998, 1999 Editura “Orion” București;
 - “Trei poeți din Israel”, ediție bilingvă, colecția DL-Lyrikanthologien, în limba germană,traducere de poetul Radu Bărbulescu, München, 1999 (cartea a fost expusă la Târgul de Carte Leipzig, martie, 1999);
 - “Metafore românești din Israel”, Editura” Cronica”, 1998 și 2000, sub îngrijirea poetului Valeriu Stancu “Scriitori din țara sfântă” antologie de critică de Ion Cristofor, editura “Cluj-Star”, 2000;
- Spectre Lyrique, Anthologie de poésie roumaine contemporaine (volumul 1 și 2) de George Astaloș, Editura «Europa», Craiova, 1999

Héritage lyrique : sélection anthologique de la poésie israélienne d'expression roumaine, de George Astaloș, București, Société Roumaine de Radiodiffusion, Éditions "Casa Radio", 2002 (în limba franceză), p. 196-202.

Este prezentă în Antologia "Șalom Haverim!" (Pace, prieteni!) de poetul Radu Bărbulescu, 2004, München-26 de pagini, poezie israeliană.

A apărut în antologia colectivă "Ultimul val, prima generație", site-ul poezie.ro, carte editată de "Muzeul Literaturii Române", 2005, București.

A apărut în antologia colectivă de poezie, "55 de poeți contemporani", editura ARHIP ART, Sibiu, 2010 coordonată de poeta Valentina Becart.

Prezentă în "Marea Enciclopedie Română", editura "Geneze"-litera M, "Fundatia Realitatea Românească", I.V.Poenaru, 2009

Este prezentă în Colecția "Izvoare", Tel-Aviv 1992-2022, Revista "Argo", Bonn. Revista "Archenoah" - tradusă în limba germană, "Observator", "Alternanțe" (Germania)

Jurnalistă la Revista "Minimum" (Al. Mirodan) perioada 2002

Este prezentă în antologia de poezie „Abisale trăiri (poezii, poeți contemporani pag.25-36) editura Pim, Iași, 2018 ISBN 978-606-13-4280-8 (Coordonator Valentina Becart)

POETICAL BRIGES- PODURI LIRICE
-TRANSLATED AND EDITED BY VALENTINA
TECLICI, ED.PIM, IAȘI, NEW ZEELAND, Ediție
bilingvă română-engleză, antologie colectivă

Jurnalistă cu rubrică permanentă “Paralele “ la Gazeta Românească, Israel, 2014 - 2020

-Publică în revistele “Galatea, Balada, Argos, Agora (Dan Iancu), Respiro, Poezia “(unele din ele online). Semnal, Confluente literare(fondator George Roca, Australia) Gândacul de Colorado USA, Miorița-USA-Canada, Alternanțe-Munchen , Prietenia-Iași(editor Martha Eșeanu), Vatra Veche(N. Băciuț), Expres cultural(Nicolae Panaite, Iași-2022, ianuarie, Contact Internațional(Liviu Pendefunda)

Este prezentă în Istoria Literaturii de limbă română din Israel, volumul I, (paginile 163-169) editura A.S.I.L.R.ISRAEL, autor poetul ION CRISTOFOR, 2024,

Premii și diplome în România și Israel

Premiul “Tudor Arghezi” - Premiul II, Craiova, 1988;
Premiul III “Romulus Guga”, Tg. Mureș, pentru cartea “Ochiul Cuvântului”, 1988;
Premiul “Mihai Eminescu”; premiul III, Arad, 1989;
Premiul “Sara și Haim Ianculovici”, Haifa, 1992,
Diploma de onoare “Arcadia”, Tel Aviv 1993 (Asociația scriitorilor) pentru cartea” Revolta sângelui”;
Premiul III, COLUMNA NEWS secțiunea poezie,1966 Heidelberg
Premiul “Irina Gorun”, Tel Aviv, 1997 (A. Culturală. Mondială. E. O. R);
Premiul “Sara și Haim Ianculovici” pentru traducerea în limba germană a plachetei “Țara extremelor /

Land der Extreme” de către traducătorul poet, Radu Bărbulescu;

Premiul “N. Palty-A.C.M.E.O.R., Tel Aviv, 1999 (pentru întreaga activitate literară și volumul “Amprente”);

“Diploma of Honor “

The 3 rd Word Congress of poets for Poetry Research and Recitation 2001 ,Iași ,România, July 21-24, 2001, cetățean de onoare a orașului Iași, diplomă semnată de primarul orașului.

Premiul B. Fundoianu, 2006 decernat de A.S.I.L.R. Israel, decernat pentru întreaga activitate literară.

Premiul Revistei “Maximum, Israel, Ilarie Voronca” pentru cartea “Arta nudului poetic”, 2014

Alte premii: Sâmbătă 2 februarie 2002 cu prilejul premierei de gală a revistei “Boema Boema” a avut loc festivitatea de înmânare a “Oscarului Românesc”: scriitoarea Bianca Marcovici a primit diploma pentru cartea anului: “Puterea Cuvintelor”, editura “Minimum”, 2001, Tel Aviv.

Premiul pentru cartea anului “Muntele meu Carmel” oferit de Asociația culturală de prietenie, Israel-România, Tel Aviv, 2011

Societatea Literară “Tibicus” din Iugoslavia-Uzidin a premiat-o pe poeta Bianca Marcovici cu premiul “1” pentru poezie, la Concursul “Internațional de poezie” ce s-a desfășurat cu ocazia Festivalului Internațional de poezie, ediția VIII-a, Uzidin, 2001 (premiul i-a fost oferit în urma unui concurs sub motto și nu propunere prin asociații).

În urma unui concurs pentru poezie: poeta Bianca Marcovici a primit unul din premiile ce au fost acordate în cadrul “Festivalului internațional de creație literară”

organizat de Centrul Cultural “Lucian Blaga” din Sebeș Alba . Distincțiile au fost oferite într-o ședință festivă la 14 mai 2001. Poetei i s-a decernat premiul acordat de revista “Târnave”, revista Uniunii Scriitorilor din România, pentru ciclul de poezii “Puterea Cuvintelor” (din volumul cu același titlu)

Premiul pentru cartea” Muntele meu, Carmel” al “Centrului Cultural Israel-România” premiul Revistei “Maximum”-Tel Aviv

Premiul pentru poezie “Șaul Carmel” al Editurii Familia, Israel, martie, 2016

A primit Titlul de “Ambasador cultural al poeziei, “Iași 1 iunie 2015 înmănat de Mihai Chirica, primar Iași și Cassian Maria Spiridon, președintele U.S. Filiala Iași

Premiul pentru poezie al Asociației scriitorilor israelieni de expresie română pentru cartea “Expresso dublu la Haifa”, 16.06.2016

Premiul Revistei “Maximum”, “Ilarie Voronca”, 1.11.2016

Premiul Revistei “Maximum și al Centrului Cultural Israeliano-Român pentru poezie, 25 ianuarie 2019”

Premiul “Opera Omnia” al A.S.I.L.R. 17.04.2019 și Medalia de Cavaler

Diploma de excelență “Cartea anului, 2019” în domeniul poeziei oferit de” Centrul Cultural ISRAEL-ROMÂNIA”, IERUSALIM

Premiul “Benjamin Fundoianu “ pentru poezie al Revistei Maximum Tel-Aviv, 2020,”OPERA OMNIA” și, pentru placheta de versuri “ Curcubeu peste Haifa”, editura “Junimea”, 2020

Antologii

Antologiile de proză și poezie al Revistei “Singer”,
coordonator de lucrare Ștefan Doru Dăncuș, Editura
Grinta, Cluj-Napoca, 2010

Antologia de poezie alcătuită de Valentina Be (- saucart,
Sibiu, 2010

Trei poeți din Israel /Drei Dichter aus Israel, 2000, de
Luiza Carol, Bianca Marcovici, Ion Știubea, editura
Bărbulescu, Radu-Florian, broșură 44 pagini 5, ISBN
3930672456 ISBN 9783930672455-

“Shalom haverim’!(prieteni) din ivrit “Pace prieteni’!
Poezie contemporană din Israel, /Friede, meine
Freunde! Gegenwärtige Dic”htung aus Israel, 2004,
de Hedwig Brenner, Șaul Carmel, Luiza Carol, Andrei
Fischhof, Solo Har Herescu, Tania Lovinescu, Bianca
Marcovici, Noemi Pavel, Yehondav Perlman, Anita
Rivin, Roy Runds, Deborah Sasson, Ion Știubea-Yoni
Tuvia, Editura Bărbulescu, R F, carte de buzunar, 268
pagini (ISBN 3930672871 ISBN 9783930672875)

Poeme alese, ediție de lux

Puțin blond cu mult farmec, Editura HaSefer, București,
noiembrie, 2004 prefătată de criticul Paul Cernat,
antologie de autor apărută în România. Prezentarea
cărții la TVI preluată de la TVR Cultural, semnal făcut
de scriitorul Ion Bogdan Lefter. Lunetistul (poetul
Marian Drăghici) în “Ziua Literară” a semnalat-o
publicând și un grupaj de poeme din carte, Emanuela
Ilie și Ioana Coșereanu au recenzat antologia în
revistele “Poezia” și respectiv, “Dacia Literară” din
Iași. Alte recenzii au apărut în Israel semnate de
criticii AL. Mirodan, Carol Isac, Liviu Moscovici, Biti

- Caragiale, Lucian Zeev Herșcovici-Ierusalim, Rodica Grindea-Hulon precum și, Boris Marian la “Realitatea Evreiască”, București. Recenzie semnată de criticul dr. J. Eugen Campus pentru “Aburi de femeie”, octombrie, 2005, și “Cireșe amare sub katiușe”, martie, 2007 în revista israeliană “Minimum”, Tel -Aviv
- Prezentă în antologia “Viscolesc zăpezile albastre” -50 de poeți evrei născuți în România-, editura “TIPO Moldova”, mai 2016”
- Prezentă în antologia colectivă scriitorilor israelieni de expresie română, Izvoare, 2020, editura “Familia”, Israel
- Prezentă în antologia colectivă (pag.200-211)” Un deceniu de scris românesc în Israel”, editura Saga, Israel, aprilie 2021
- Prezentă în Enciclopedia scriitorilor români contemporani de pretutindeni (în propria lor viziune) editată de Academicianul Mihai CIMPOI, Trăian Vasîlcău, 2022

Colaborări

“România Literară, Cronica, Convorbiri Literare, Contemporanul, Poezia, Galatea-Germania, Observator- Munchen (perioadă permanent, prezentă în caseta revistei, Radu Bărbulescu), Luceafărul-București, Argos, Agora (Dan Iancu) Ultima oră-Israel, Orient Expres-Israel, Viața Noastră-Israel, Minimum-Israel, Contrapunct, Vatra veche, Viața Românească, Respiro On line, Poezia-Iași, Plumb-Bacau, Revista mea, Tribuna -Cluj, Tribuna Magazin-Israel, Facla, Poesis-Satu-Mare, Feed Back-Iași, Amurgul sentimental-București, Tribuna Haifa-Israel”, Revista

Familiei-Israel, Gazeta Românească-Israel, Cronica Veche, Dacia Literară, Vatra Veche și altele...reviste din Germania, România, Israel”

Colaborează la situl lui Ștefan N. Maier: <http://www.romanalibera.com> Arhivat în 24 septembrie 2007, la Wayback Machine. ACUM - Revista Agora-ON-line (Dan Iancu) unde a colaborat, lună de lună timp de 3 ani. Ultima apariție, luna august, 2006!(LITERNET) Este invitată la “Zilele Convorbirilor Literare”, 22-24 aprilie unde citește din cărți precum și un grupaj inedit la Cenaclu U.S. Primește diploma și premiu “Magna Cum Amiciție” (red. șef Cassian Maria Spiridon) după maratonul de poezie desfășurat în prezența unui numeros public la Atheneul Tătărași, Iași, aprilie 2005. Participă la emisiunea “Viața Cetății”, TVR Iași.

Apare în revistele On line în traducere în limba franceză Literra.eu.

Este prezentă în dicționarul Muzeului Național România On line! ultima recenzie: Paul Scheveger, cronică de lectură, “lumini diafane”, Editura Haifa, Israel, pag. 20, Viața noastră, Tel Aviv, nr. 16 802, 23 iunie 2006 Cartea “lumini diafane” este prezentată la TVRI la emisiunea “Scrieți-ne, noi vă răspundem”, 26 august. Poeta primește premiul “B. Fundoianu” (Benjamin Fundoianu-Fondane) pentru întreaga activitate poetică, premiul Asociației Scriitorilor Israelieni de Limbă Română, Tel Aviv, 4 decembrie 2006

“Cireșe amare sub Katiușe”, editura Haifa este comentată de către criticul Carol Isac în cotidianul: Ultima oră, Tel Aviv urmată de o semnalizare a volumului, citind din cotidian la TVRI la emisiunea “cuvântul care unește”, decembrie, 2006, extrase și în Realitatea

- Evreiască, 30 aprilie 2007 semnal semnat de poetul Boris Marian.
- Lumini diafane : [versuri] / Bianca Marcovici. - Marcovici, Bianca. - [Israel] : Editura "Haifa", 2006. - 108 p. ; 17 cm COTA: II58729
- Cireșe amare : poeme / Bianca Marcovici. - Marcovici, Bianca. - München : Editura Radu Bărbulescu, 2002. - 119 p. ; 20 cm. - 3-930672-79-0 COTA: II315575
- Puțin blond cu mult farmec : poeme alese / Bianca Marcovici ; pref. de Paul Cernat. - Marcovici, Bianca. - București : Hasefer, 2004. - 204 p. ; 21 cm. - 973-630-055-2 COTA: II315576
- Dincolo De Paradis de Bianca Marcovici, ISBN 973-43-0022-9 / 9734300229, Editura Literară, România
- Cireșe amare sub katiușe : (poeme și proză, jurnale) / Bianca Marcovici. - Marcovici, Bianca. - Haifa : Editura Haifa, 2006. - 99 p. ; 21 cm. - Conține bibliografie COTA: II317199
- Biblioteca Centrală Universitară București: Bianca MARCOVICI, Țara extremelor / Land der Extreme, Poeme, München 1997, ISBN 3-930672-17-0
- Revista Vatra, 2007-2023, Vatra veche (redactor șef Nicolae Băciut)
- blog construit de poetă care cuprinde și scriitori israelieni și invitați: <http://wxwx.wordpress.com>
 - Colaboratoare permanentă la Revista "Cronica veche" din Iași și Revista "Familia", Israel.(2020,2023)
 - Deține rubrica de jurnalistică "Paralele" din "Gazeta Românească" din Israel,(2015 - septembrie, 2020)
 - Este prezentă în Colecția "Izvoare" ca redactor de ediție și sponsor, 2015 și cu grupaje până în anul 2020 și în

- broșurile internaționale editate de A.S.I.L.R.
- Scriitori evrei în cultura română, autor, criticul Răzvan Voncu, editura HaSefer, București, 2020 (pagini critice referitor la poeta Bianca Marcovici, 147-152)
 - A fost corespondent la Ziarul “24 de ore” în timpul războiului din Golf, 1990
 - Climate literare, Contact Internațional (grupaj ivrit -român)
 - http://www.revista-alternante.de/html/bianca_marcovici.html Arhivat în 21 august 2016, la Wayback Machine.
 - http://www.poezie.ro/index.php/author/0008623/bianca_marcovici
 - Colaboratoare permanentă la Jurnalul Israelian, Tel Aviv, 2020-2023, editura Saga
 - Citește poezie din cartea Curcubeu peste Haifa, editura Junimea la Primăria din Haifa (Comemorarea Pogromului de la Iași, 80 de ani, iunie, 2023, 2021 în limba română
 - Colaborează la <http://www.liternet.ro> poezia săptămânii 2021!(Ioana Ieronim)
 - Este publicată în revista din GERMANI, octombrie, 2024:
 - http://www.revista-alternante.de/html/bianca_marcovici.html

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Partea întâi: Poezii.	11
Stăm pe un butoi de pulbere	13
Disonanțe	14
Nisip.	15
Planeta mea	16
Regenerare.	17
Chenar	19
Frenezie pe Ravel	20
Intri tu	21
Bolnavul surdo-mut	22
Țara extremelor	24
În țara roz	26
Izolare forțată	27
Robotul dirijor.	29
1 ianuarie, 2023.	30
V-am rugat	31
Războiul dronelor	32
Optimism precar	33
Soțul meu doarme ca un prunc	35
Halta	37
Imagini trucate	38
Haifa zidurilor mele de sprijin.	40
Buruieni	42
Pe nisip la Haifa.	43

Stare de război	44
Războiul stelelor	46
Democrația poetului.	48
Dirijorul nevăzut	49
Da capo al fine.	50
Am totul	51
Te-am ales	52
Aplauze	53
Haifa vă salută!	54
Fața lunii.	55
Meditație	56
Nucă fără miez.	57
Insula Israel.	58
Anul Nou 5781	58
Noaptea nunții	60
Alt jurnal pictat cu resturi de rachete. . . .	61
Tratate de pace.	62
Înainte de alegerile din America	62
Jurnalul altei zile	63
Jurnalul zilei	64
Unii și-au pierdut busola	66
Camera etanșă	67
Pământul tresare incredibil.	68
Am rămas în urmă.	69
Salutări din Haifa!	70
Arta războiului.	71
Casa cu gândaci	72
Casa cu gândaci 2.	73
Război.	74

Grafomani de pretutindeni	75
De ce nu mă iubești	76
Negocieri pentru ostaticii noștri	78
Descoperire	80
Nu căuta diferența.. . . .	81
Metafore sub cerul albastru	82
Diferențe.	83
Fapt divers.	85
Viitorul.	86
Coșmarul.	87
Diapazonul morții	89
Nepoezia războiului	90
Destine	92
Gorile umane.	94
Reclamă	96
Nu mai am cuvinte.	98
O ultimă șansă.	100
Supraviețuim	101
Coltul de la masa rotundă.	102
Poker	103
800 de soldați căzuți la datorie...	104
A fi uman	105
Repetitie între alarme cu ghicitori	106
Nu ai înțeleș	108
 Partea a doua: Corespondențe	 109
O generație care începe să aibă istorie . .	112
Caruselul.	114
Bianca Marcovici: „Cartea vieții mele” . .	118

Discurs la I.C.R. Tel Aviv	126
Semnal de carte	129
Romanul vieții mele, Ed. Saga, Israel . . .	129
Românește din Haifa	131
Ambasador al poeziei românești la Haifa	131
Curcubeu peste Haifa	136
„Semnele peste timp”	
ale Biancăi Marcovici	141
 Partea a treia: Amintiri	147
Amintiri corozive	149
Umbrela	152
Umorul ratărilor	157
Film provocator	160
Aventurile unei doamne	162
Măști și măști	165
Virusul corona nu va învinge!	165
Amintiri muzicale	166
India	168
 <i>Biografie</i>	<i>171</i>